

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 157

16 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 1-4

ĐẾN 7-4-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C 74++

**NỀN CỘNG HÒA 4 TUỔI
AI LÀM XẤU
AI LÀM ĐẸP CHO CHẾ ĐỘ ?**

Tám năm qua, người ta vẫn chọn ngày 1-11 làm ngày Quốc Khánh. Một ngày Quốc Khánh lãng nhách, vì mỗi năm, cứ đến

ngày đó là kẻ khóc người cười, kẻ căm tức, người hả hê, một ngày chia rẽ và thù hận, còn ngày ban hành hiến pháp 1-4, một ngày trọng đại đánh dấu sự ra đời của Đệ Nhị Cộng Hòa, thì lại thường bị lãng quên. Mỗi năm, còn có một cuộc tiếp tân tại Thượng Viện để kỷ niệm sơ sơ ngày ban hành hiến pháp. Năm nay, cụ Chủ Tịch Thượng Viện xuất ngoại, còn Chủ Tịch Hạ Viện thì đang bận về mấy vụ dân biểu bạch phiến và dân biểu vàng cục, nên chắc rằng ngày kỷ niệm hiến pháp 4 tuổi sẽ chẳng được ai nhắc tới, trừ một bọn nham nhơ nhất nước,

là... Con Ong!
Bốn năm qua, trong những ngày tháng chấp chững của nền đệ nhị cộng hòa, những ai đã làm xấu, những ai đã làm đẹp mặt chế độ?
Câu trả lời thật dễ dàng. Người ta phải nghĩ ngay đến các dân biểu Hạ Viện, là những người đã làm xấu chế độ nhiều nhất. Không phải chỉ "làm xấu", mà làm nhục, làm cho mọi người phải cúi mặt, đến nỗi, niềm tin tưởng vào sự huyền diệu của nền dân chủ không khỏi bị lung lay.
Nhưng gương máu hành pháp, không phải là không có những

kẻ đã "đóng góp" vào "nỗ lực" bôi tro trát trấu vào mặt chế độ. Những kẻ làm bậy, những kẻ tham nhũng, chính là những kẻ đã "đâm vào sau lưng chiến sĩ".
Những vụng về của giới cầm quyền kinh tế cũng làm cho dân chúng giảm niềm tin vào chế độ. Hy vọng cái kế hoạch 5 năm của Tổng Thống mới công bố nhân ngày NCCR sẽ cứu vãn được phần nào cuộc sống ngày càng khó khăn của dân nghèo.
Những kẻ coi thường hiến pháp và luật pháp, đầu thuộc hành pháp, lập pháp hay tư pháp, cũng là những "thành tích" làm xấu chế độ.

Những ai đã làm đẹp chế độ? Đó chính là những kẻ đã âm thầm hy sinh trong bóng tối, là những người dân cực nhọc, là người công chức thiếu thốn chịu đựng, là người công nhân nại lưng sản xuất, và sau hết, và nhiều công hơn cả, là những người chiến sĩ đã và đang đem mạng sống của mình ra làm bia đỡ đạn cho kẻ khác được an vui, cho chế độ được vững bền.
Những người có công cần phải được ghi công.
Người cầm quyền không phải là chế độ.
Những kẻ làm xấu mặt chế độ nên sớm biết hối cải.

CHÉN THUỐC ĐẮNG

Có lần lúc, khi cầm cây bút lên chực viết, kẻ phụ trách mục này vẫn băn khoăn tự hỏi ta sẽ viết cái gì để tờ báo khỏi bị tịch thu đây? phải ở trong làng báo, bạn đọc mới có thể thấy ý nghĩa của hai chữ «tịch thu» nó chua chát tới mức nào. Hơn một tháng nay, vấn đề tịch thu báo trở thành nỗi lo âu lớn nhất của những người làm báo chuyên nghiệp. Chưabao giờ người ta thấy chính quyền có thái độ thù nghịch với báo chí như thế.

Với tình trạng thâm này, rõ ràng báo chí đã trở thành những chén thuốc đắng của chính quyền. Đứng đến nỗi chính quyền hiện nay không thể chịu đựng, đưa lên miệng uống được nữa.

Nhớ lại một mẫu chuyện liên quan tới danh tướng De Lattre và những ký giả ngoại quốc sang Đông Dương săn tin hồi năm 1951: Đạo ấy Bộ Tổng Tư Lệnh Pháp rất khó chịu về một số phóng viên Pháp và ngoại quốc chuyên môn sục sạo và loan những tin tức chiến sự giật gân rất có hại tới tinh thần chiến đấu của lính Pháp và gây xúc động tâm lý quần chúng tại mẫu quốc. Từ sự khó chịu này các vị tướng trong Bộ Tổng Tư Lệnh Quân Đội Pháp thường ra lệnh ngăn cản không cho những phóng viên thi hành phận sự. Việc phong tỏa tin tức rất tốt cuộc chỉ để thêm những tin tức giật gân và thất thiệt hơn mà thôi.

Ngày khi vừa sang Đông Dương để nhận chức Tổng Tư Lệnh Tướng De Lattre đã nhận thấy ngay sự lầm lẫn tai hại về một chính sách thông tin bùng bít của các vị tướng tiền nhiệm. Lập tức ông cho điều tra xem những nhà báo nào hay loan những tin bất lợi cho quân đội Pháp nhất rồi sai sĩ quan tùy viên mời tất cả những người này tới tư dinh của ông để dự một buổi ăn sáng. Trong bữa ăn thay vì trách móc ôn tồn giải thích cho các nhà báo này hay rằng những bản tin của họ loan đi đã gây nguy hiểm tính mạng và làm nhục nhuệ khí quân đội Pháp rất nhiều. Sau đó ông nhã nhặn yêu cầu các nhà báo này hãy giúp ông chặn đứng hiểm họa Cộng Sản bằng cách chỉ loan những tin xác thực có lợi cho phe quốc gia bỏ bớt những tin tức có lợi cho Cộng Sản. Ông giúp đỡ các nhà báo những phương tiện di chuyển để săn tin bất cứ nơi nào họ muốn. Được một danh tướng như De Lattre ân cần nhờ vả, đám ký giả chuyên loan tin giật gân có hại cho tinh thần chiến đấu của lính Pháp cảm thấy hơi dạn và ý thức được tầm quan trọng của ngôi bút mình viết. Từ đó những tin tức bất lợi cho quân đội Pháp bớt hẳn đi không còn xuất hiện ở trên mặt báo chí ngoại quốc và nước Pháp nữa.

Trong hiện tình đất nước muốn thực hiện mục tiêu đó không mong gì hơn chính quyền qua Bộ T.T cũng phải tạo chobáo chí càng nhiều càng tốt những cơ hội để họ có thể săn tin. Đừng bao giờ coi báo chí như kẻ thù để rồi dấu biển mọi tin tức bất lợi và chặn hết những phương tiện khiến giới này có thể hành nghề như cuộc chiến hiện nay ở Hạ Lào. Thà uống một chén thuốc đắng còn hơn để dân chúng trong nước uống phải một bát thuốc độc, vì những tin tức thất thiệt các nhà báo ngoại quốc bị bùng mắt và cột chân cùng chau sáng tác và báo giới VN chép lại, sao y bản chính. Ông Tổng Tư Lệnh Ngô khắc Tinh nghĩ sao về «chai thuốc đắng» này?

MA TÚY

VÀ QUÂN ĐỘI

Từ 10 ngày nay cứ nói đến ma túy là người ta nghĩ ngay đến Dân Biểu Chí Thiện và bọn người bê bối, khôn nạn hết nước nói đang ẩn nấp trong Hạ Viện của ta, nhưng bài báo này tuy nói đến ma túy nhưng không nói đến kẻ chuyên vận ma túy Chí Thiện — đương sự làm bậy và đương sự đã phải chịu cảnh «thân bại danh liệt», đương sự đã phải vào nằm chung, sống chung với những tên bất lương đồng nghiệp trong khám Chí Hòa—bài này nói đến tình trạng ma túy trong hàng ngũ binh sĩ ta.

Ở Việt Nam, người nghiện bạch phiện theo lối ngửi, hít hoặc chích bằng kim tiêm, ống chích vào máu, thật không có nhiều. Nhờ 90 năm thực dân Phú Lãng Sa khai sáng và truyền bá nghệ thuật «hít tở phe», người nghiện ở Giao Chỉ đa số đều nghiện thuốc phiện đen hút với nồi ống đốt, nường trên đèn dầu lạc. Có thể nói người Mỹ là giống dân thù ghét ma túy nhất thế giới nhưng mĩ mai thay quân đội Hoa Kỳ ở ngoại quốc nói chung và ở VN nói riêng, lại có tỷ lệ binh sĩ nghiện ma túy cao nhất thế giới.

Cách đây 15 năm khi họ hất được thực dân Pháp ra khỏi VN và vào VN cùng với người được họ dựng lên làm Quốc Trưởng VN là ông quan lại Ngô Đình Diệm người Mỹ lập tức đặt ra một chương trình bài trừ ma túy. Kế hoạch này được chính quyền Ngô Đình thi hành gắt. Chưa bao giờ những người tình của cô Ba Phù Dung bị kỳ thị áp bức tàn nhẫn đến như thế. Bất bớ tù đầy liên miên. Nhưng cùng một lúc pháp luật đặt việc tiêu thụ tàng trữ vận chuyển thuốc phiện và dụng cụ thành một trọng tội thì hơi oi. Ông Chủ tịch Viện Bảo Hiến của ta lại là một cụ nghiện hít bám ra sái, đá ra đầu lạc và Ông Cố Vấn Tối Cao lại hít ra rít, hít như để kêu. Một bức người ta căm đoán hút á phiện, mặt khác người ta cho tãi á phiện vào nước.

Bây giờ, Bộ Tư Lệnh Quân đội Hoa Kỳ ở VN thấy số lính của họ nghiện ma túy quá nhiều, phạt không xuể và chỉ phạt không thôi không đủ cứu vãn sự tai hại khi những binh sĩ nghiện này trở về nước với bệnh nghiện, họ phải mở một chiến dịch gọi là «Amnesty», kêu gọi binh sĩ Mỹ nghiện ra đầu thú để được chữa trị mà không bị trừng phạt gì hết. Trong khi đó có tin chưa được công nhận chính thức phát từ Bộ Tổng Tham Mưu QLVNCH, cho biết rằng bộ đã chỉ thị cho các trường đơn vị khám phá các quân nhân nghiện ma túy và cho giải ngũ, nghĩa là đuổi ra khỏi quân đội tức khắc.

Tạm chưa nói đến tình trạng oan hay ung của những quân nhân chẳng may bị nghiện và bị đuổi như thế — chúng ta sẽ bàn đến vấn đề này sau — chúng ta hãy giả tỷ như tin đó là thật — (Bộ ITM chưa cho báo chí thấy thông cáo chính thức cũng như chưa cải chính, phủ nhận tin trên) — chúng ta chẳng cần thông minh gì nhiều cũng nhìn thấy ngay đó là cái cửa mở thật lớn để cho bọn thanh niên trốn quân dịch, bọn sĩ quan đã vơ vét được tí vốn còm nhờ quân đội, phây phây đi ra khỏi vòng kiểm soát của quân đội. Trong thời gian qua ta đã thấy có những kẻ dám làm đủ mọi trò để khỏi phải đi lính, như tự hủy hoại thân thể, tức chặt ngón tay chỏ cây vì trùng trĩ vào hậu môn, giả điên, nhịn ăn để được thiếu ký v.v. Đó là chưa kể việc thiên hạ bỏ ra những số tiền lớn để chạy giấy miễn dịch hoặc giải ngũ. Nay nếu chỉ cần nghiện là (được đuổi) ra khỏi quân đội chắc chắn ta sẽ thấy trong thời gian tới có một loạt người đưa đi hút thuốc phiện để (được nghiện). Và nghiện thuốc phiện là một cái gì thật dễ, có thể nói là dễ nhất cõi đời này, chỉ cần bạn hút đều thuốc phiện vài điều mỗi ngày liên tiếp từ 15 ngày đến 30 ngày, là bạn đã nghiện.

Đổi lập với nhà bếp

□ LÃO DƯƠNG

Him yêu Mỹ

Him là một thắng họa sĩ nham nhở của Báo Con Ong. Nét vẽ của hắn cùng nham nhở và bần, không kém gì mặt hắn. Ấy vậy mà lại có một ký giả của nước Cờ Hoa vĩ đại, đại diện cho một tuần báo lớn nhất nước Cờ Hoa, tới mua một bức vẽ đã được đăng trang ngoài của Báo Con Ong.

Tấm hình đó Him đã vẽ về sự viện trợ Mỹ. Trong lúc mà nước Giao Chỉ thiếu nhà trường nhà thương thì mèo lại viện trợ cho ta một số tiền ketch sủ để tái thiết trường cạp Cờ Sơn. Chú Him nhà ta đã lấy cái ý đó để vẽ thành một bức tranh hí họa có tính cách chửi Mèo hơi kỹ.

Chú ký giả mèo tới điều đình với Him để mua bức tranh chửi mèo. Tự nhiên được một món tiền từ trên trời rơi xuống, Him mừng quá. Sau khi nói chuyện đến mỏi gáy cả đôi tay Him cũng đã bề được tí đôn. Gặp anh em Him cười toe như đàn bà ngồi xôm và phát ngôn rằng, từ nay, Him sẽ là người yêu Mỹ nhất nước.

Him nhờ đất của Lão Dương, nhả với chú ký giả Don Luce, xin hãy tới chơi, chỉ thêm một tí đôn nữa thì qui hóa lắm. Còn nếu mà chú lờ đi, thì bắt đầu từ đây, Him không thèm chơi với chú nữa.

Và Gã Thâm ghét Mỹ

Trong lúc mà Him biểu diễn một màn yêu Mỹ kịch liệt thì Gã Thâm lại rất buồn. Mèo Số là Gã Thâm có một người anh em cùng vợ là Thương Hoài Nguyên xuất bản một tờ báo đồ vật, để bán cho con nít đọc chơi. Phương pháp đồ tiền con nít của Gã Thâm đang thời kỳ ăn khứa vô được tiền đều đều thì dùng một phát Đai Ti vi mèo ngừng không thèm chiếu phim vật lộn vào mỗi tối thứ ba. Thật là một sự cúp ngang xương tai hại bạc triệu. Tối thứ ba mở Ti vi ra chỉ thấy vài chú đực rựa vài chị đàn bà động cõn, trượt bánh xe, chạy ve ve. Những chú đồ vật trâu lùn, đã bị đi chỗ khác chơi. Đai Ti Vi Mèo không chiếu phim Đồ Vật, tất nhiên là báo của Gã Thâm bán ế là cứ mốc ra. Bởi thế, Gã Thâm căm thù Mỹ không kém gì phún Ngô Bá Thành.

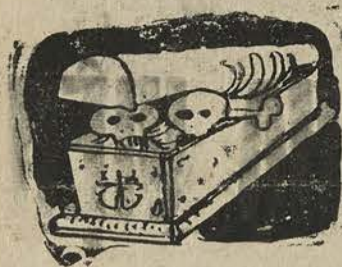
Gã Thâm định đổi tờ báo đồ vật của mình thành tờ báo trượt bánh xe chạy ve ve, nhưng bỏ ra cả một buổi chiều đi mòn cha nó cả một đôi giày, mà không mua được sách viết về «Skating». Thành ra, Gã Thâm lại ca bản «tháng giêng là tháng ăn chơi». Ai muốn nhìn thấy hai khuôn mặt khác hẳn nhau, một bộ mặt hí hửng như đi chơi trăng, và một khuôn mặt bánh trắng nhúng nước, xin tới báo Con Ong nhìn mặt hai tên Him và Gã Thâm.

Loạn chó

Ngày Đại Vương nói về chó tại Hạ Viện, dân Giao Chỉ tưởng rằng ở Tòa Nhà Lập Pháp chỉ có ba con chó. Không ngờ tới bây giờ, nơi đây đã thành loạn... chó.

Con chó được coi là đại nhất, là con chó Chí Thiện, mà cách đây đã lâu, báo Con Ong đã đặt tên là Dân Biểu Thố Tin. Ngày còn làm công chức nhỏ ở Bộ Quốc Phòng, cứ được tin gì mật, là Chí Thiện lại len lén, mang tới các tòa soạn, bán cho các báo lấy tí tiền còm. Lúc làm công chức nhỏ thì thó tin, lúc làm dân biểu thì làm bậy, đó là chuyện tất nhiên phải xảy ra, không thể nào tránh khỏi.

Hiện nay, các ông dân biểu đang tranh nhau làm chó, vậy khi mãn nhiệm kỳ, hết quyền bất khả xâm phạm, kính xin nhà nước mời các dân biểu xung vào đoàn... quân Khuyển. Như vậy mới thật xứng... xứng chức...

Bố mẹ

Chờ coi xem cho vui

Sau vụ 'bach phiến vàng thoi' đồ bề tầm lum, số kếp hát xưa nay cũng đâu cũng cò đối lập với phủ đầu rồng, được dịp vô bụng cười ha ha và tổ cáo vung vít những cơn sâu làm rầu nỗi canh nhà hát tây địch thị là những đũa khốn lộn, dơ dáy không xứng đáng... v.v... chính bởi những màn tổ cáo rất sung sướng này của ê kíp đối lập nhà hát tây mà đã xảy ra một trận đấu vô mồm vô cùng khủng khiếp giữa 2 đảng kếp hát Trần công Quốc và Mặc Giao, tiêu biểu cho hai phe phục tông và bất phục tông phủ đầu rồng.

Thấy kếp Quốc (thuộc phe bất phục tông) cứ ra rả xi và các bạn bè cùng ê kíp 'đảng ta', kếp Mặc Giao (thuộc phe phục tông chăm phần chăm) vừa sót sa vừa chậm... tự ái nên bèn lên tiếng chửi nhoi đáp lời. Kết quả, chính nhờ màn chửi bới hấp dẫn và vô cùng lý thú của hai chàng kếp trẻ tiêu biểu cho hai phe rõ rệt kể trên, dân đen xứ Mít đã hiểu thêm được ít nhiều sự thật bí ẩn của nội bộ gánh cải lương từ trước đến nay.

Đồng thời mọi người đều tiên đoán rằng trong

một tương lai rất gần gọi đây chắc chắn 'thế này' cũng xảy ra một trận gió tanh mưa máu giữa kếp Quốc và kếp Giao... xuyên qua sự việc kếp Quốc đã liệt bạn đồng viên thân mến ngang hàng với một giống gia súc và ngược lại kếp Giao chính thức hăm dọa sẽ mang lực lượng xe lam 3 bánh tới khi thăm sức khỏe của tên địch thủ hỗn hào. Chờ coi cho vui!

Chỉ có ông Ngoại Bi Ve là mừng..

Cũng vẫn câu chuyện liên quan mật thiết đến vụ 'bach phiến vàng thoi': Như trên đã nói, kếp Mặc Giao xưa nay vốn ở trong hàng ngũ tôi trung mí lị đức D'zua, nghĩa là bạn đồng chí hướng với ông bach phiến Phạm chí Thiện, ông vàng thoi Nguyễn quang Luyện, ông 'đức thánh trần' Nguyễn Văn Chính, bà chị Đa Xoa chợ Bến Thành, vân vân..

Sau vụ 'vấp vấp không may' của kếp Thiện và kếp Luyện, mũi sù ướ xông lên nồng nặc quá khiến kếp Giao lấy làm một sự không vui phải gồng mình làm màn tây độc cho hai bạn đồng chí. Thế nhưng sự đời xưa nay vẫn thế, một hai con kếp đầu có mang lại nỗi mùa xuân, kết cục kếp Thiện vẫn bị nằm lòng ấp và kếp Luyện thì ngày đêm trốn kỹ xó nhà.. lo âu cho tương lai số mạng...

Sự việc thương tâm kể trên dĩ nhiên đã làm cho kếp Mặc Giao lấy làm một sự thương tâm lắm mặt chàng rầu rầu, mắt chàng rơm rớm, chàng thở dài náo nùng ra rít và đã phọt ra một câu tâm sự có tính cách tối mật quốc... ra, rằng nếu 15 kí lô vàng thoi đừng bị tụi côm quốc tế vô bên Thái Lan, thì phen này kếp Nguyễn quang Luyện bạn thân của chàng sẽ mất lớn lắm, tới sắp sòng bộ thông gian Giao Chỉ lừng. Ai hồng tin cứ đi hỏi ngài tề tướng cái coi.

Tranh chức vô địch 'ngó ngẩn'

Nói đến 'ngó ngẩn' thì lâu nay ông Ngoại nhà ta vẫn giữ chặt đai vô địch, ngang với tay đô vật Dory Funkjr giữ đai vô địch trên đài Olympic.

Nhưng tuần rồi có ông Phó Viện dưới Minh Hồ (xin đừng lầm với bồn báo chủ tiệm Minh Võ) nhảy lên đòi tỉ thứ với ông Ngoại để giành đai.

Vừa nhập cuộc, ông Minh Hồ tung ra một chiêu rất lạ là 'ngó ngẩn', rằng: Hành Pháp có thái độ im lặng khó hiểu về vụ các dân biểu bỏ lỡ!

Thái độ im lặng đó có cái gì 'mốc gì là khó hiểu? Hỏi một đũa con nít miệng còn hôi sữa nó cũng hiểu huống hồ là một ông Phó Chủ Tịch Viện Dưới!

Chỉ cần một chút xiu thông minh thôi là ai cũng biết số dĩ ông Hành Pháp không há miệng được là vì còn mắc cái quai có mấy tên gia nô trung kiên nhất, bảo làm gì cũng làm, ăn gì cũng ăn, bấy giờ mà lời chúng ra đánh đòn thì bặt sau còn kiếm được đũa nào sai phái mỗi khi gặp chuyện tang gia bối rối?

Chuyện dễ hiểu thế mà ông Minh Hồ cũng có thêm hiểu quả thật ông xứng đáng là tay đô vật 'ngó ngẩn' thượng thừa.

Tuy nhiên ông Ngoại cũng đâu có chịu kém. Vừa thấy đối phương ra chiêu ông trả đòn liền:

Ta có đầy đủ hồ sơ trong cặp quần rồi, nhưng tại các người không có văn thư nên ta không thêm đưa ra đó thôi!

À, thì ra ông Ngoại nhà ta cho rằng ở cái xứ dân chủ pháp trị này ăn thua là vấn đề văn thư giấy tờ. Không có văn thư giấy tờ thì chúng bay có bỏ lỡ, có ăn cắp, có bán nước đi nữa, ông cũng coi như 'cháy nhà hàng xóm', ông cứ việc bình chân như vại.

Một lần nữa, ông Ngoại chứng tỏ ông còn đầy đủ phong độ để giữ vững đai vô địch về 'ngó ngẩn'!

Gậy ông đập lưng ông

Ngày xưa, có người nuôi cả một bầy chó để giữ nhà. Nhưng ông ta lại mắc phải cái tính keo kiệt, thay vì cho chó ăn no đủ trong nhà, ông ta lại thả cả bầy chạy rong ngoài đường ngoài xá để chúng tha hồ ăn bậy. Dĩ nhiên, chó bao giờ cũng khoái... kít, và nhiều con đã tha cả đồng... kít về nhà. Kết quả là ngôi nhà của ông chủ chó biến thành cái cầu tiêu khâm lảm lảm!

Đời nay, có ông Hành Pháp nuôi dưỡng một số dân biểu gia nô cũng để giữ nhà, bằng cách không cần phải sửa, mà chỉ cần gờ tay

Nhóm Con Ong: Xin thành thực gửi lời chia mừng cùng ông ngoại Bi Ve. Đồng thời, theo ý nghĩ của nhóm Con Ong, ông Ngoại Be Vi nên cấp tốc vũ sang Thái Lan để thưởng huy chương cho cả phú lít đã vô được 15 kí vàng thoi của một người mang danh để nhỉ phó chủ tịch gánh cải lương Anam Cộng Hòa.

Cá mè một lứa

Mấy ông dân biểu to mồm nhất trong vụ chống bỏ lỡ là các ông Con Cước, Phan Teo Chim, v.v...

Ai cũng tưởng chống dữ dội như thế, các ông phải là người có tư cách, đầu thêm giống bọn bỏ lỡ một ly ông cụ nào.

Ai ngờ vừa mới la lối om sòm bữa trước bữa sau đã thấy năm bảy mạng cấp đít vũ một lượt đi du hí ngoại quốc. Chả chuyến này là chuyến chót mà, không đi chuyến này thì đến tết Bokassa mấy cha cũng chẳng còn chuyến nào khác mà đi. Vì cuộc bầu cử sắp tới cho ăn kẹo cử tri cũng chả dám bỏ phiếu cho mấy khuôn mặt cũ đã làm bà con vừa sợ vừa khinh phải lạy!

Biết thế, nên mấy cha đã đeo mo vào mặt để xách va ly lên máy bay, dù không bỏ lỡ, thì cũng kiếm chút cháo bằng cách đổi đô la, hoặc trả thù dân tộc một lần cuối, một lần cuối cùng thôi em oi!

Bấy nhiêu cũng đủ cho thấy chống hay bênh bỏ lỡ, tất cả đều mồm sớt 'xiêng' đều đáng được đi tàu suốt lên ngã năm chuông chó một lượt!

QUẠT MỒ

nư cái máy. Cứ mỗi lần gờ tay xong ông chủ lại trả công gia vô bằng cách cho xuất ngoại lip ba ga, đũa nào thích du hí được du hí đũa nào ham bỏ lỡ làm giàu thì cứ việc bỏ lỡ.

Kết quả là các gia nô tha về dù thứ 'kít' lịch trường đời, tương chăm, xú như vậy, xì lip-xa phía, giã bạc, vàng thoi, thuốc phiện trắng v.v...

Bà con chòm xóm chịu không nổi ướ khí nên vừa ta thân, vừa xa lánh ông Hành Pháp.

Viện dưới sắp đổi tên

Dư luận dạo này vô cùng tạc giảng nổi giận đối với các ông dân biểu bỏ lỡ. Có người giận quá cho rằng chỉ có chó mới hành động như vậy, mới buồn vàng, buồn á phiện trắng về đầu độc cử tri và dân tộc. Không những thế, ngay mấy ông dân biểu bênh và chống buồn lậu trong lúc chửi nhau cũng đã thân mến gọi nhau là 'chó'. Rất cuộc anh là chó, tôi cũng là chó, tất cả chúng ta đều là chó.

Trong tình uạng như vậy, chắc là Viện dưới sẽ phải đổi tên thành 'viện Phú De' cho nó hợp tình hợp cảnh. Nhưng không biết lũ chó thứ thiệt ở Phú De chính cống ngã năm chuông chó có chịu chấp thuận hay không?

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP TOÀN QUỐC !!!

băng SHOTGUNS 14 nhạc

- 20 bài ca hay nhất hiện đại với 20 ca nhạc sĩ trứ danh!
- Đặc biệt nhạc phẩm 'Điện ru nước mắt', đã gây chấn động thủ đô và 'Kỳ vật cho em' của Phạm Duy do Thái Thanh ca đều do SHOTGUNS phát hành với kỹ thuật thu âm độc đáo.

XIN HỎI TẠI: Radio Minh Châu (đường Lê Lợi) — Thương xá Tam Đa (Crystal Palace) Akai (dưới nhà) — Ngọc Hân 85 (đầu cầu thang lầu 1) — Hưng Lan 211 (lầu 1) — Nam Thanh 29 Võ di Nguy (Chợ cũ) và Nguồn Sống 142 Bùi Viện Saigon — Ở tỉnh xin hỏi các Đại Lý!

Tất cả khách Thủ Đô thanh lịch, hào hoa phong nhã đều nên đến...

CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ

QUEEN BEE

Đề thưởng thức giọng ca tuyệt vời lời cuốn của THAI THANH THANH THUYẾT tiếng hát liêu trai vừa tài xuất giang hồ ELVIS PHƯƠNG (độc quyền) — Gia đình PHAM DUY (Julie QUANG), NGỌC TUYẾT, PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THÈ... NHẠC CÁCH ĐỘNG CAT'S TRIO - CAROL - MAI LÊ HUYỀN Ban AVT và TRẦN VĂN TRẠCH — SHOW QUỐC TẾ

Chương trình ca nhạc vô địch thủ đô!

MỘT TRONG NGÀN CHUYỆN BẮN TẠI HẠ VIỆN

ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

H.Ô. — T.K. — N.M. phụ trách

NGHỊ HÒN TỈNH DARLAC SẼ... «tú-nuy» để chơi Tổng Ngọc?

- Vì 7 biện pháp kinh tế mới cộng với sự bê bối của phần lớn các ông chính quyền địa phương, khiến dân đen muốn ngóm củ tỏi!

SÈ GÈNH (Tin Độc). — Theo một nguồn tin có thẩm quyền, sau 7 biện pháp kinh tế mới của ông Tổng Ngọc, đa số dân chúng tại nhiều địa phương đã lâm vào tình cảnh treo niêu, dở sống dở chết. Những thứ nhu yếu phẩm như gạo, đường, sữa đều bị bọn gian thương cấu kết với chính quyền địa

phương cắt đứt để bán giá chợ đen cho dân chúng.

Cũng theo nguồn tin trên Nghị Hòn Tổng thư Ký hội đồng tỉnh Darlac đã lấy làm đồng tình Darlac đã lấy làm hành vi đáng xét lại của bộ kinh tế. Sở dĩ đáng xét lại vì bộ này đã cho phép các đại bài gạo được tự Bảo hiểm lấy côngviệc là măn khuất tất của

họ bằng một công điện.

Trong một buổi họp các nghị hòn, Hội Đồng Tỉnh Darlac đã yêu cầu ông chính quyền địa phương phải tức tốc giải quyết 3 vấn đề như sau :

— Điều hòa gạo trên thị trường địa phương,
— Chặn đứng sự lén lút tiếp tế gạo vào mặt khu Vem.

— Phải ổn định giá gạo tránh nạn chợ đen,

Ngoài ra nguồn tin trên còn tiết lộ các nghị hòn Tỉnh Darlac sẽ đánh lớn về 7 biện pháp kinh tế mới của Tổng Ngọc. Nghe đâu các ông này sẽ tú nuy và dùng xe bò chở quần áo xẻ Sè Gènh dâng cho ông Tổng Ngọc.

ĐẢNG PHÁI VÀ GIỚI CON BUỒN ĐANG VẬN ĐỘNG VỞ VIỆN THÙNG RÁC

SAIGON.— Mùa bầu cử chưa tới, nhưng các ông lăm le ra màn Dân Biểu đang hoạt động dữ dội, phe đảng phái và phe thương gia cũng co giò chạy. Phe đảng phái đang vào mùa, nên họp hành đại hội um xùm, đưa ông này ông nọ ra tranh cử... mong đắc cử sẽ lấy 30 phần trăm số lượng cho vào quỹ đảng. Đảng phái VN cả như cái mền rách, cả đảng viên con con cũng như đảng viên nhớ nhớ, lớn lớn đều bà cả đội, trừ một lãnh tụ của một đảng cao đơn hoàn tán, hải cầu bồ thặng vì có nhà xăm, hộp đêm nên giàu. Nếu các «chánh đảng» làm chính trị để có tiền, thì nhóm con buôn vì có tiền nên nóng mũi mua danh.

Cứ tin đi, mai này Hạ Viện sẽ có khá nhiều các Hạ viện xuất thân làm những anh chợ đen chợ đỏ, nguyên giám đốc Tổng giám đốc các hãng nước mắm, và thật rứa cầu tiêu tư.

- Dân biểu thi nhau xuất ngoại bừa bãi bằng tiền của dân, vì tiền của dân đóng thuế không tiêu cũng phí!

SÈ GÈNH (Tin Độc).—Bọn C.O mới đây vừa phát giác một chuyện hết sức đốn mắt xảy ra tại Viện Tai Tiếng, nơi mà chính một ông dân biểu đã ví von là cái thùng rác.

Được biết hàng niên Viện Tai Tiếng đã tìm đủ mọi cách để đòi hỏi ngân sách Viện ta được vừa to vừa dài, để được tha hồ ăn tiêu phung phí. Tuy nhiên vì ngân sách của Viện Tai Tiếng... to và dài như đã nói, nên đến cuối niên số tiền dư dả vẫn còn nhiều. Sở dĩ dư năm sau ngân sách của Viện ta sẽ bị cắt xén bớt, nhất là sự trả lại cho ngân quỹ quốc gia sẽ... phí của. Hóa cho nên người Chủ Tịch Hội Dương Liệt Lão đã ký sự vụ lệnh cho các dân biểu được tha hồ công du trả thù dân tộc và nhân tiện buôn lậu vung vít. Có lần sự các dân biểu xài cũng không hết nên người Chủ Tịch Viện

Tai Tiếng đã xuống bút ký cả nhiệm vụ lệnh cho em trai và con dâu đi du hí ở Hương Cảng.

Về phía các dân biểu được ông Chủ Tịch cho chơi xa láng và dài dài, đâm phát ngán, hết muốn công du nên đã chơi cái trò... bán lại vé cho E Con Rồng Lộn để lấy tiền, đồng thời vác SVL ra đổi đô lưạ với giá chính thức. Trong số các dân biểu chơi lối bán trên, C.O nhận thấy có các đảng Đ.V.Đ, D.C, D.N, L.N.K.v.v..

Thật là hết chỗ nói trong lúc dân chúng vì công lưng đóng thuế, chịu thất lưng buộc bụng đến muốn nghẹt thở, thì các ông đại diện dân lại sợ... tiền không tiêu cũng phí phải tranh nhau đớp cho sạch sành sanh như heo đói liếm máng.

DB Bờ Lờ Nguyễn Quang Luyện XUYT ẪN TRÚNG THỐI

- Anh lùn Phan xuân Huê toan nạm vàng cuộc đời chính trị của mình bằng trông đồ trúng vít

SAIGON.— Dân biểu lùn Phan Xuân Huê vừa đem tới Viện ThủngRác của ông một lô cà chua trúng thối với mưu định tặng cho ông bán biểu Nguyễn quang Luyện, chùm bờ lờ bị bắt quả tang. Nhưng may DB Luyện bừa đó vắng mặt, nếu không ông Luyện đã bị «tò mầu».

Nghe nói dân biểu lùn cũng chẳng sạch sẽ gì, vì sạch thì đâu phải là DB ông lùn đứng trong hàng ngũ các ông Nguyễn trọng Nho, Trần công Quốc, Đàm quang Đôn, tức là «ton nô vít». Các ông Quốc Đôn vừa

chửi loạn phe Mạc Giao, Quí Phong, Quang Luyện Nguyễn Biên (tức bộ tứ đầu chể trong khối độc lập theo nhà nước) là dơ bẩn, khảm khú, nhưng sau đó các ông Quốc Đôn vv đã vội vã xuất ngoại làm một chuyến tàu vét như ai.

Nói lại chuyện anh lùn đem trúng thối, anh đi tìm dân biểu Bờ Lờ không ra bèn đem trúng thối lên tặng cho ký giả làm kỷ niệm.

Hành động đem trúng thối tặng cho người khác để gây ảo tưởng anh sạch cho những người chưa biết anh, để anh mong kiếm chút phiếu vào cuối năm.

Nhưng lại có tin sớ dĩ anh lùn không liệng trúng thối, vì anh đã được «thông cảm» thật tiền sự đời, đầu hiểu ra sao cả.

CHÁNH VƯƠNG HỌP BÁO Ở CẦN SÔNG BẾN HẢI

ĐÔNG HÀ.— Chánh Vương sáng ngày 31-3 đã tổ chức một cuộc họp báo tại Đông Hà, tức ở vùng 1, cách cầu Hiền Lương sông Bến Hải có chừng cây số. Chẳng hiểu cuộc họp báo có phải để kỷ niệm 4 năm ban hành hiến pháp 9 nút của ta không? Trong 4 năm qua hiến pháp bị nhà nước (viêtle) hơi nhiều nên bây giờ có vẻ đã tà tới hoa lá.

Anh Hai đang «chạy» chức chủ tịch Hội Đồng Báo Chí đề trên chị hai

SAIGON.— Làng báo đang xôn xao về cuộc bầu người vào hội đồng báo chí, chẳng hiểu cái hội đồng này có giống như cái hội đồng chuột, có ông chủ tịch bịp như kỳ trước hông đây.

Nghiệp đoàn ký giả do anh hai «sơ vơ» đã bầu bán mau chóng nhất, lẽ dĩ nhiên phải có anh Hai trong 6 ký giả vào hội đồng, mai này chị hai cũng sẽ vô hội đồng với tư cách chủ báo. Anh Hai hy vọng sẽ làm chủ tịch Hội Đồng đề trên cả chị Hai Dương như ông chủ tịch bịp kỳ trước, kỳ này cũng sẽ ra tranh cử vào Hội Đồng.

Người thì bé, óc thì hèn

Xe số T, X, NG và P2

— Thuê và cho thuê nhà, phố, Villa xe hơi đủ loại.

— Lo các dịch vụ liên quan đến ngoại kiều.

Liên lạc số 283A Hai bà Trưng Saigon ĐT. 40.559

mà cứ đòi làm lớn sống thế quái nào được.

NGHỊ HÒN PHẠM CHÍ LINH SẮP BI «ĐINH» KHỎI HỘI ĐỒNG CẦU BÔNG

SAIGON.— Nghị viên Gia Định Phạm chí Linh, chẳng biết có bà con hàng họ với dân biểu bờ lờ Phạm chí Thiện không, sắp bị ngài đề trưng phứt về cái nhà bò theo đề nghị của chủ Tịch Hội đồng Đồng rừng Gia Định. Lý do bị phứt vì anh nghị này trốn họp kỳ quá, trốn từ khi đắc cử tới giờ, đã vậy lại còn giờ trò ma bùa tới văn phòng trước, ăn cắp số tên rồi ký nhằng một phát làm ra ta chăm chỉ họp hành lắm lắm.

Anh Phạm chí Linh này đã hơn anh Nguyễn văn Điều, nghị hòn đầu khổ về bệnh trí tại Hội Đồng Bến Thành nhiệm kỳ trước anh nghị Điều cũng là cây trốn họp, nay anh bị làm chủ tịch hội đồng bến thành anh đau khổ lắm, đau khổ còn hơn về bệnh trí của anh,

Họ hàng nhàPhạm chí năm nay có lẽ mặt vận,

NÓI LÃO

mà chơi

● GÃ THÂM

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lật phật hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kẻ mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Chuột đẻ ra nui...

Sau nhiều vụ quái thai trái nui đẻ ra con chuột, lên miên xây ra ở Giao Chỉ, tuần qua người ta thấy cũng trong cái xã hội Giao Chỉ đảo ngược và nát bét như tương bà ba Bung này, xây ra một vụ icon chuột đẻ ra quả nui.

Đó là vụ các ông giáo, bà giáo tức lòng từ lâu rồi với nhà nước, có mặc cảm bị nhà nước khinh rẻ, coi thường từ lâu, vừa nhân vụ một ông giáo nóng tánh bạt tai, đá dít học trò bị phụ huynh của tên "đứng thứ ba sau quỷ và ma" ấy sót con "tạc đặng nổi giận" phang phảng tới trường hỏi chuyện kẻ đã bạt tai con mình, rồi đôi bên đánh nhau — sự kiện rất thường như cả trăm ngàn vụ đàn ông mí nhau xích mích nói chuyện với nhau bằng chân tay ở cõi đời này— hàng ngũ gõ đầu trẻ bèn la toáng lên, bèn lợi dụng cái vụ bé tí teo này để học hặc, cả khía với nhà nước nói chung và mấy ông ngồi ở cái bộ giáo dục nói riêng, riêng nữa là cả khía, làm khó hai ông Nguyễn Lưu Viên và Nguyễn Danh Đan. Cả trăm ngàn trẻ con ở đó thiêng chẳng biết mô tê gì ráo trọi bỗng đứng được can dự vào một cuộc tranh đấu lớn tưởng, được nghỉ ở nhà đi đánh đình đánh đảo, bắt để hoặc đi nhặt lá bánh dầu chợ, lớn vốn trước những cửa rạp xi nê coi thần tượng Đại Ca Thay được màn phim cuộc đời v.v. Rồi những hội gõ đầu trẻ cũng to tở bố nổi của thế giới cũng được người ta nhắc tới, đem ra dọa nhau. Quan trọng cứ như là giáo chức bị... bắt đem đi thủ tiêu cả trăm mạng, như trường sở bị đặt "pê lát tích" (những trò khủng bố này bọn Việt Cộng vẫn mần từ nhiều năm nay nhưng có lẽ các vị gõ đầu trẻ chề không chơi với Vi Xi nên họ cả thầy lặng yên, chưa từng bao giờ thấy họ phát động một tí ti tranh đấu chống nào cả..!)

Khúc phim tối om và có mùi

Bạn là người chăm đọc báo mỗi ngày, bạn là người "trí thức" việc đọc báo đối với bạn như một cần dùng về sinh lý, ngày nào không đọc báo bạn thấy khó chịu như không được nằm với vợ bé, hoặc nếu bạn là đàn bà, thấy chồng đi nằm với vợ bé. Nhưng bạn đừng chú quan, ở đời này còn có nhiều kẻ vì nhiều lý do không có cái thú đọc báo như bạn. Có nhiều người vì bận lo cơm ăn áo mặc mà không có cả thì giờ và tâm trí để đọc báo. Số người này nhờ ơn chánh phủ—chắc là vì của dân nghèo nên lo lắng làm sao cho toàn dân đều nghèo—và bác. Tổng Ngạc, càng ngày càng đông đảo trong xã hội ta.

Đề giúp các bạn nói trên đây hiểu được nội vụ, Gã Thâm xin phép được quay lại cái mà các ông phú-lit thế giới thường gọi là: "khúc phim đi vắng". Làm công việc quay lại này thú thật là G T không thấy hào hứng gì lắm, bởi vì nó là một cuốn phim tối om, và hơn cả là một cuốn phim tối om, nó còn có mùi nó, và mùi nó rất khó ngửi.

Số là... có một ông trưởng giáo viên ở một trường nhỏ kia một hôm máu nóng bốc lên, bạt tai một học trò. Thế rồi người mà các ông bà các cô các mẹ giáo vẫn gọi là "quí phụ huynh học sinh" xót ruột khi thấy con mình bị đánh, đến trường hỏi người đánh con mình về lý do tại sao? Đôi bên đương sự lời qua tiếng lại rồi ông phụ huynh nọ cũng nóng, đã không ngăn được cơn nóng, đại dợt tặng cho ông giáo nọ vài quả thụi. Thế là hàng ngũ giáo chức làm toáng lên, sài những danh từ đao to búa tạ, nào là "bảo vệ giáo chức", nào là "giáo chức bị miệt thị, bị đàn áp", v.v... Chưa hết, người ta còn phát động một chuỗi học sinh tiêu học Saigon Gia Định nghỉ chơi ba ngày...

Nếu ta chỉ nghe đọc một tiếng chuông.. rờ củ a hàng ngũ giáo giới, ta thấy họ đúng, họ có chính nghĩa, họ phát động chiến dịch tranh đấu là phải, nếu chánh phủ không chịu đầu hàng, họ có thể chờ.. tự thiện vài ba em học sinh, chánh phủ còn khôn nạn nữa. Hàng ngũ giáo chức mạnh như Học Quyển vậy. Nhưng nếu chúng ta vô tư, chỉ cần vô tư 1 tí tí thì thôi ta cũng thấy rằng chưa chắc giáo chức đã

hoàn toàn phải, đã hoàn toàn không có lỗi trong vụ lớn xôn "phụ huynh khện giáo viên" này.

Và, phương pháp giáo dục thời buổi này đâu còn cái trò thầy giáo, cô giáo unction, tát, đá dít, mắng nhiếc, chửi bới học trò nữa? Dù là học trò có lỗi. Lại còn một điều đáng nói nữa là phải yêu thương trẻ con lắm, phải có tình thần hy sinh vì trẻ con cao độ, người ta mới có thể làm được nghề dạy học và mới nên đi làm giáo học. Bằng nếu khoái đâm đá, mắng là người ta đi làm bạn đàn, hai là người ta đi làm Đại Ca Thay để rồi sau khi nghèo củ tí trong tù, được thiên hạ làm phim xi-nê để cao cuộc đời ái tình và sự nghiệp ăn chia, ba là người ta đi làm... đồ vật Nhất thiết người ta đừng đi làm giáo học,

Và — lại và một phát nữa—Tiên Sư Giáo Học là Me sư Không Tử còn nói: «Tiên học lễ, hậu học văn» Lễ đây là lễ nghĩa. Học trò đến trường học lễ nghĩa và văn chương, thầy dạy có bôn phần dạy học trò hai thứ đó, Đàng này ông giáo sư già nào đó ở trường tiêu học M.P lại dạy học trò chịu đòn, tức là đương sự lại không dạy học trò viết văn chương mà lại dạy... võ. Đó là một việc sai chỗ và là lỗi ở thầy. Nếu muốn học võ, học trò đã tới học những võ sư Đặng Huy Đức, Nguyễn Mười Nho, Đặng Thông Phong, Nguyễn Bình hoặc Sư ông Tâm Giác. Cũng như muốn đánh đá, bạt tai, muốn đánh bỏ mẹ học trò, ông giáo viên nào đó phải là giáo viên ở trường Đại Học Đô Vật mới đúng chỗ của đương sự.

Nạn nhân...

Tin cho biết ông phụ huynh học sinh không dẫn nổi cơn nóng, trót lỡ thân tặng ông trưởng giáo MP mấy quả thụi đó đã có cuộc đời đi vào một chú kỳ đen như mồm chó. Tức là ông ta đã "thần bại, danh liệt, rùng rợn. Tòa án tổng giam ông ta vào Chí Hòa và đưa con trai của ông cũng bị tổng giam không khác gì bố.

Chánh phủ phản ứng như thế là nhất rồi còn gì? Bọn nhà báo bị unction toi bởi sù oách, bằng chứng rõ nhất là anh chủ báo SKM bị chàng kếp hát em cung của các bà lớn.. tương unction què lê kéo diết, cả làng báo làm ồn lên, Ủy Ban Bảo Vệ Ký Giả đã cử cả chục anh ra làm vật hy sinh cao lỏng đầu và lỏng nách để phản đối nhà nước không bảo vệ ký giả, mà có đi đến thế giới nào đâu? Kếp hát Hùng Cường vẫn phây phây ở Saigon trong lúc không biết bao nhiêu là chiến sĩ ĐEO hy sinh xương máu trên mặt trận Lào... (Không lẽ họ hy sinh để bảo vệ cho kếp hát Hùng Cường được quyền ca hát vọng cổ, mùi mẫn với các bà lớn và unction người ở hậu phang — Đối với nhân vật bất khả xâm phạm kếp hát HC đánh ký giả và ông phụ huynh nào đó đánh thầy giáo, sự trừng phạt ông phụ huynh đã tỏ ra quá nặng.

Vậy mà hàng ngũ giáo chức vẫn còn chưa bằng lòng.

Xét cho cùng, giáo chức cay cú chính phủ này từ lâu lắm rồi. Giáo chức chỉ mượn vụ trường giáo M.P bị thối để làm khó dễ chính phủ, để những ông Viên ông Đan... biết đến thực lực của họ. Và như thế có nghĩa ông phụ huynh nọ là một nạn nhân. Một nạn nhân không được ai thương hại, không được một ai nói lên nữa tiếng bênh vực,

Và như thế, chúng ta những kẻ chẳng may có con nhỏ đi học, có một việc cần làm cấp tốc. Đó là việc thành lập một hội gọi là.. Hội Bảo Vệ Phụ Huynh Học Sinh Giao Chỉ.

Số tôi, tôi, Gã Thâm sẽ viết về những vụ giáo chức khinh thị phụ huynh học sinh ở xã hội Giao Chỉ này. Bạn nào từng là nạn nhân cay đắng của giáo chức nên chịu khó viết thơ tá oán với GT. Tá oán ít nhất bạn cũng đượ nổi ức hận và bạn viết hay, nếu trường hợp bị khinh thị của bạn ly kỳ, khác thường, thú của bạn sẽ được đăng báo. Và bạn sẽ có dịp trả thù kẻ đã hạ nhục bạn.

nhà lông báo

● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Tiền định... ngược

Ngay từ khi mới cho con vào năm chơi trong bụng vợ, thiên hạ có nhiều anh cần thận đã đem đem năm vất chân lên trán—tay phải tay trái còn bàn xoa bụng đợ...—suy nghĩ, chọn lựa một cái tên đặt cho con.

Cái tên đặt cho con phải gồm đủ những điều kiện sách dưới đây: hay, dễ gọi, gọi cảm, gọi tron niềm hy vọng trong tương lai. Lại đừng phan phé. Lại phải có âm thanh hay ý nghĩa liên hệ dây mơ rễ múng với tên cúng cơm của anh bố.

Ngoại trừ một số anh bố dở hơi, cảm hấp, coi thường việc đặt tên con, đa số bố trẻ con ở cõi đời này — theo nhận xét của Công Tử Hà Đông — đều coi việc đặt tên con là quan trọng. Nhưng niềm hy vọng của những anh bố trẻ con ở cõi đời này đặt vào anh con qua cái tên, nhiều khi bị phản thủng đầu đôn. Có những anh được bố đặt cho những cái tên thật hay, thật đẹp, nhưng khi trưởng thành lại làm những chuyện cực kỳ bẽ bối. Vì vậy CTHĐ kết luận rằng ở đời này, tên cúng cơm của con ngược là tiền định, nhưng vì xã hội đảo ngược, hệ thống tiền định này thường trở thành... ngược.

Chẳng hạn như Me sư Ngô Đình Nhu. Tên là Nhu, tức Mềm, đương sự lại cứng hơn ai hết.

Có điều phải nói ngay rằng đương sự chỉ cứng với người ngoài mà đương sự không hề cứng với chị đợ ma đầu của đương sự.

Trong khi đó ta lại có ông Thất Thiện ông này cho ta thấy định luật "tên là người" thực đúng.

Kiểm điểm một lô tên cúng cơm của một số nhân vật đang làm cho dư luận bôn ở Giao Chỉ khuấy động tùm lum, ta lại càng thấy định luật "Tiền định... ngược" là đúng. Ông Trời trên cao tí tít tin tin trên kia như qua hàng tỷ thế kỷ chuyên môn ngồi rù gãi háng tức là không có việc gì để mần nhìn xuống cõi đời thấy loài người nhi nhò sót ruot bên mần 1 phát "treo căng ngồng" ông cứ nhẹ nhàng nào tên đẹp là gài vào những trò bần.

Chẳng hạn như Phạm Chí Thiện. Giữa cuộc sống đầy những bất lương này kẻ nào "thiện" dù chỉ là thiện tí ti, thiện nhỏ bằng cái đầu que tăm thiện li ti bằng con vi trùng "gồ nõ cõc" là đã quý báu lắm rồi. Đàng này đương sự lại... Chí Thiện tức là thiện ghê lắm, thiện quá cỡ thợ mộc thiện hết nước nói tức "phi nỉ lộ địa"...

Nhưng Chí Thiện đã trở thành chí ác qua hành động đem ma túy về đầu độc đồng bào để kiếm lời. Buồn ma túy là một trọng tội, ác ngang với giết người. Nếu phải chứng kiến cảnh khổ đau của những người nghiện ma túy, ta sẽ thấy tội ác của bọn kiếm lời bằng ma túy còn nặng hơn cả tội giết người nữa.

Anh tên là Văn Chính. Khi đặt tên cúng cơm cho anh là Chính, ông già anh hy vọng anh sẽ làm toàn những việc quang minh chính đại trong đời. Nhưng anh đã buồn lậu tiền, anh bị người ta bắt tận tay day tận trán. Anh đã làm nhục cả bố mẹ, vợ con. Tên anh lẽ ra phải là... Tả chớ không thể là Chính.

Khi bố anh chọn cái tên Ngọc Nghĩa đặt cho anh, ông già hy vọng đời ông sẽ có nghĩa khí và trong như ngọc. Chẳng may cho ông, anh trở thành "phi lu" Cả nước biết anh may tay có lời... về cái tượng cổ trong tháp của đồng bào Chăm. Dám chắc không có bố mẹ nào muốn con mình trở thành ăn cắp, kẻ cả bọn bố ăn cắp nhà nghề. Anh đã phụ lòng kỳ vọng của bố mẹ anh. Tên anh là Ngọc Nghĩa nhưng anh ỉ xu ngọc, một chính nghĩa cũng cũng không có. Nếu biết về sau anh bần như thế, có thể ông bố ngày xưa đã đặt tên cho anh là Văn Xoáy, hoặc Văn Nhóm.

Thẩm Thúy Hằng nằm giữ bốn bức tường máu

Công Tử Hà Đông vừa được tin Nữ Minh Tinh Đầu Tô Văn vừa mua bản quyền cuốn tiểu thuyết Bốn Bức Tường Máu của Nhà văn Lê Văn Trương để làm phim. Công Tử HĐ có lời mách với bà chị Cosunam và bạn Quốc Phòng: Những tiểu thuyết của cổ văn sĩ Lê Văn Trương như Trường Đời, Đứa Cháu Đồng Bạc, Người Vợ Tội Lỗi, Tôi Là Mẹ... đây đủ tinh tiết để làm thành phim hay. Quý vị nên vô ngay kéo chậm tay để người khác mua wát.

TIÊU NGỌC Người dân đen cầm cân

Vô giáo dục

Mấy ngày gần đây sao mà lắm xi căng đan đến thế. Đã gọi là xi căng đan, tất nhiên toàn chuyện nhem nhuốc, xấu xa, ô nhục. Vụ dân biểu huyện lêu ma túy bị trộm quả tang trong hành lý ngoại giao sơ sơ có 4 kí bạch phiến và 200 gr "thóc" trị giá hơn hai trăm triệu tại phi cảng Tân Sơn Nhất, chưa kịp nguội, thì liền từ từ lại xit ra vụ một dân biểu khác "bờ lờ" vàng lậu bị Interpol tóm được hai năm rưỡi trong mấy ảnh và áo lót đặc biệt 140 kí vàng y tại phi trường Bangkok. Những chuyện buôn lậu lem nhem, dễ tiền, nhục nhã như vậy không phải bây giờ mới xảy ra, cho nên quần chúng chỉ thấy lạ miệng, khinh khi chứ không mấy may xúc động.

Một xi căng đan khác, tuy tầm vóc nhỏ bé hơn nhưng thấm thía và mặc dù không sôi nổi, ồn ào nhưng đủ sức gây xúc động và phần nhộ Thoạt trông câu chuyện thật tầm thường.

Trường Tiểu Học Minh Phụng mới trắng một cái nền xi măng, xi măng còn ướt, nhà trường đã cần tắc giảng giầy, để bằng cấm các em học sinh không được chạy nhảy hoặc đi qua chỗ đó. Giữ giữ

Cần tắc như vậy là để bảo vệ tài sản của nhà trường, cũng là tài sản của quốc gia và là tiện ích chung của các em học trò. Thế nhưng, có một vài chú học trò thò lò mũi xanh, nghịch còn hơn quỷ một nước, đã bất chấp quyền lợi chung, xông vào vùng "cấm địa" nghịch ngợm ngay trước mũi thầy Hiệu Trưởng. Thiên chức của thầy giáo không phải chỉ là dạy cho bọn trẻ ba chữ mà còn là trông coi và giáo dục chúng, cho nên mấy chú học trò vô giáo dục này đã đẩy thầy Hiệu Trưởng vào cái thế "chăng đặng đứng, buộc lòng phải sửa trị mỗi chú một chiếc bạt tai.

Không ngờ trong đám học sinh nghịch ấy lại có một vị công tử, con cưng của một anh "phú lít" an ninh chìm, tục gọi là lính kìn hay cóm trùng. Tên học trò này bèn chạy về nhà yêu cầu bố "chi viện". Muốn cho cuộc trả đũa thêm phần hào hứng, anh lính kìn bên động viên luôn cả đứa con trai lớn của anh ta đi theo. Cha con anh lính kìn ào ào kéo tới trường Minh Phụng, chẳng nói chẳng rằng đâm đá tung bừa vào người thầy Hiệu Trưởng, coi cái thân xác còm cõi của ông thầy như một cái bao cát để cha con anh ta tập dượt võ thuật, những người vào can đều bị cha con anh lính kìn thoi đập túi bụi, thậm chí một cô giáo chân yếu tay mềm, cha con anh

lính kìn cũng cho ăn đòn. Sau trận đòn hội chợ rất chi là oai phùng và anh dũng ấy, cha con anh cóm trùng thừa thắng xông lên, hiên ngang đứng giữa sân trường mở một chiến dịch "thông tin đại chúng" rằng thì là: "thách đũa nào dám đi thừa cha con ông đấy, đi thừa cũng chẳng ăn cái giải... rút gì.

Hách không? Người ta mới làm đến lính kìn mà người ta đã tác oai tác phúc như rùa, người ta đã thừa can đảm coi cái luật pháp của nền Anam đệ nhị cộng huê chẳng được một gờ ram nào cả. Mà lại ở ngay thủ đô Sè Gành đây áp cái sự dân chủ pháp trị, chứ đâu phải ở vườn ở ruộng xa xôi?

Nghề đâu, sau cái màn trình diễn võ nghệ Sơn Đông và tinh thần thượng tôn luật pháp giang hồ rất ư là hung hăng con bọ xít như thế, cha con anh lính kìn tuy được mời về bót, nhưng lại được ra về theo thời hân hoan ngổ hầu tiếp tục nhiệm vụ an ninh chìm rất quan trọng không thể thiếu được vì nếu thiếu CS tam vô nó vô đây thì bỏ mẹ cả đấm. Và chẳng luật lệ quốc gia cũng chỉ nên tôn trọng phần nào thôi chứ bởi lẽ bên trên luật pháp quốc gia còn có một thượng luật kêu bằng luật sinh tồn sinh tức gì đó (ai muốn biết rõ chi tiết về cái luật sinh tồn này, xin vui lòng liên lạc với Bộ Ông Loa).

Tiểu thay các thầy các cô tuy giỏi văn chương chữ nghĩa nhưng lại không hiểu mô tê gì về cái thượng luật sinh tồn cả cho nên đã xin phép không đồng ý. Một cuộc lãn khổ tương trưng 3 ngày đã diễn ra. Các trường tiểu học vùng Chợ Lớn đều đồng loạt phéc-mê-bu-tích. Mấy trường trung học lớn tại thủ đô cũng đóng cửa tiệm hưởng ứng. Kết cuộc: hình như cha con anh cóm trùng đã bị ba tòa ông nhón hỏi thăm sức khỏe, và các trường đã hoạt động trở lại.

Có thể câu chuyện tranh đấu bảo vệ giáo chức đã chấm dứt, nhưng vấn đề do xi căng đan Minh Phụng đặt ra vẫn còn nguyên đó. Không phải chỉ làm công việc phiên diện là trừng trị hai tên côn đồ đánh học máu mồm máu mũi ông Hiệu Trưởng Trường Trung Học Minh

Phụng là hết chuyện. Có ý dả thương người khác, khi mà thương tích khiến nạn nhân bất năng lực hơn 20 ngày bất quá chỉ bị luật dự liệu một hình phạt tối đa là 5 năm tù. Nhưng thông thường mấy khi Tòa Án đã áp dụng hình phạt tối đa. Cho nên sau ít tháng nằm ấp, thủ phạm được coi là đã trả xong giá của tội ác. Mà cho dù có bị cho đi học luật liên tù tì trong 5 niên đi nữa thì cái hình phạt ấy cũng không làm cho những tên ác ôn côn đồ ở Xương sông khiến chúng ngưng tay hành hạ giáo chức bất kể bằng hành vi nào.

Sự trừng phạt chỉ là chuyện bắt đắ đi. Phải làm thế nào nâng cao uy tín của nghề thầy. Phải làm thế nào để bảo vệ hữu hiệu một giá trị tinh thần đang trên đà đổ giốc. Phải quan niệm rằng nghề thầy không phải chỉ vèn vèn có nhiệm vụ dạy cho đàn trẻ ba chữ, truyền bá một vài kiến thức, mà ý nghĩa chính yếu của nghề thầy là đào luyện một lớp người có giáo dục, nghĩa là một lớp người ngay thẳng, lương thiện, có chí khí, hữu ích cho quốc gia dân tộc. Một khi nghề thầy bị coi rẻ, giáo chức bị coi là người bán "cháo phôi", thì hiển nhiên vấn đề giáo dục đã bị coi nhẹ. Học hành để cốt thi đậu lấy một mảnh bằng, với bất kỳ sự gian lận nào, ngõ hầu dùng mảnh bằng ấy làm cần câu cơm, câu địa vị. Trong tinh thần ấy, chúng ta cũng không nên lấy làm lạ khi thấy một số không nhỏ ông lớn, lợi dụng quyền thế, chức vụ của họ để hốt

bạc cắc, hốt bằng đủ mọi kiểu kể cả buôn lậu, chứa điem, chứa bạc, ăn của dút v.v...

Trở lại vụ Minh Phụng, phải nhìn nhận rằng, muốn làm tròn sứ mạng giáo dục, ông hiệu trưởng có quyền sửa trị chú học trò phạm lỗi bằng cái bạt tai. Phương ngôn có câu: Thứ nhất hay chữ, thứ nhì dữ đòn, cái sự dữ đòn chính là một yếu tố cần thiết của một ông thầy xứng đáng. Học trò còn ở trong tuổi non dại chưa biết suy luận, chưa đủ lý trí để lãnh hội điều hơn lẽ thiệt, nếu những lời giáo huấn tốt đẹp của thánh hiền mà không có sự phụ tá đặc lực của cái roi mây thì phải kể như chuyện giáo dục chỉ là chuyện nước lã ra sông. Kể hèn này nhớ lại hồi mình còn thò lò mũi xanh cắp sách đến trường hề mỗi lần phạm một lỗi chính tả mỗi lần một bài học không thuộc trọn chu, là y như rằng bị chiếc roi mây của thầy hỏi thăm sức khỏe. Chiếc roi mây nghiêm khắc này không từ một đứa nào cả dù là con ông cháu cha cũng mặc xác. Bị đòn về nhà lại phải dẫu diêm bố mẹ, hề bố mẹ biết thì dù bào chữa cách nào kể cả cách hèn hạ nhất là đổ lỗi cho thầy giáo cũng vưỡn bị giáng thêm ít roi nữa. Thú thật, lúc đó, kể hèn này chề cái câu: «yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi», và cái câu: «qui aime bien châtie bien» quá xá Yếu gì mà lại kỳ cục rứa. Nhưng sau này, tất cả ý nghĩa của hai câu châm ngôn này mới thấm và quả tình là chí lý.

Thầy giáo không những có bổn phận dạy dỗ học trò, mà luật còn buộc các thầy phải chịu trách nhiệm về các sự tổn hại do học trò gây nên trong thời gian ở dưới quyền trông coi của các thầy nữa. Bất luận là học trò còn vị thành niên hay đã trưởng thành, và mặc dù là sự tổn hại do học trò gây ra cho một người đệ tam hay cho một học trò khác, nạn nhân đều có quyền kiện thầy giáo đòi bồi thường. Vậy thì, không những ông thầy có trách nhiệm về những hành vi của học sinh khi học sinh ở trong lớp, mà còn có trách nhiệm về những hành vi của chúng cả ở ngoài sân, ngoài đường; miễn là khi ấy chưa phải là giờ bãi trường. Trách nhiệm của giáo chức nặng nề như vậy, cho nên không phải chỉ phơng tục cho phép các thầy "dữ đòn" đối với học sinh, mà ngay cả đến luật lệ cũng cho phép thầy giáo đánh học trò. Các thầy giáo đối với học trò cũng như các bậc cha mẹ đối với con cái không thể bị truy tố về tội bạo hành vì đã "trừng trị" chúng. Bởi lẽ, các thầy giáo có "quyền sửa trị" (droit de correction) đối với học sinh, miễn là sự sửa trị này không thái quá để trở thành một sự hành hạ khiến nguy hại tới tính mạng hay sức khỏe của học trò.

Thiết tưởng những đấng cha mẹ nào tương tiu con cái quá, thấy con bị một hình phạt nào là bấn xúc xích lên không chịu thấu, thì nên để con họ ở nhà mà phụng dưỡng cho phải đạo. Giao con cho nhà trường giáo dục mà khi thấy ông thầy sửa trị con mình; lại hung hăng đến cho thầy giáo ăn đòn, thì khác nào sui con mình vô giáo dục. Cái sự giáo dục và cái sự đời bắt khả kiêm nhiệm. Tuy vô giáo dục nhưng rất có thể, nhờ mồ nhờ má táng vào đúng hăm chố, nhảy một phát lên bàn đọc lăm ạp. Thiếu gì người có giáo dục lặn gặn, long đong, mò trong bóng chiều. Có điều là nếu nhà nước không thanh lọc bọn vô giáo dục ra khỏi guồng máy nhà nước, thì 1 buổi đẹp trời nào đó những người có giáo dục, trầm lặng sẽ mần một quả cho bọn vô dục đi tầu suốt một cách không trầm lặng.

Ăn không tiêu? Kèm ngon? Gan mật yếu?

HÃY DỪNG:

HELOZYM

Thuốc điều hòa gan mật và tiêu hóa ĐỨC QUỐC.

THÔNG CÁO

Kính gởi quý vị Hội Viên Quý Phụ Cấp Gia Đình Việt Nam Theo quyết định của Hội Đồng Quản Trị, các tỷ số phân dảm và đóng góp để áp dụng trong đệ nhứt tam cá nguyệt năm 1971, được giữ y như cũ, tức là:

- Tỷ số phân dảm (chi phí quản trị) . . . 1,5 0/0
- đóng góp (phụ cấp gia đình) . . . 15,— 0/0
- đóng góp (phụ cấp sanh sản) . . . 1,— 0/0

Cộng : 17,50 0/0

Trân trọng kính chào Quý Vị.

T.M. Hội Đồng Quản Trị,
CHỦ TỊCH
TRẦN VĂN CHIÊU

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Thân thể trôi theo giờ ng. sự nghiệp
Dân Biểu Nguyễn quang Luyện có lẽ đang chịu những giờ phút đau khổ dần vật nhất. Tất cả danh dự, uy tín, sự nghiệp và tương lai chính trị của ông đã một phút tan tành. 15 ký vàng lậu hay 1 ký rưỡi bị cảnh sát quốc tế bắt giữ tại phi trường Thái Lan chính là một luồng nước lũ cuốn trôi tất cả những gì mà ông có đó.

Tại Hạ Viện mặc dù với những chức vụ tương đối quan trọng, đệ nhị phó chủ tịch, rồi chủ tịch Liên Hiệp Sĩ Á Châu, nhưng ông vẫn chưa phải là một dân biểu sáng nước, có nhiều người đã cho rằng những chức vụ trên ông đạt được không phải chính do uy tín khả năng cá nhân mà do những sự «xếp đặt» của 1 vài người bên hành pháp có trách vụ liên lạc với Quốc Hội.

Từ ba năm nay chưa một ai nghe được những ý kiến xác đáng, xây dựng của ông trên diễn đàn Hạ Viện, chưa một ai được thấy ông đệ nạp một dự luật nào. Một đôi khi ông lên diễn đàn, nhưng không phải để tranh luận mà để giới thiệu nội qui lấy quyền trường khối Độc Lập yêu cầu chủ tọa đoàn ngưng cuộc thảo luận để biểu quyết. Ông thường áp dụng chiến thuật ma đầu này trong những phiên họp có liên quan tới một hay nhiều ngành bên Hành Pháp, giữa lúc các dân biểu gọi là đối lập đang sục sạo đả kích Hành Pháp nhất. Có lẽ vì việc làm tích cực trên mà ông được trả ơn

Theo một nhật báo đáng lẽ trong kỳ cải tổ nội các sắp tới này ông sẽ được «mời» giữ chức Tổng Trưởng Bộ Ngoại Giao thay thế ông Trần văn Lâm, nhưng bây giờ trước chuyện làm «đại đột» này, cái ghế Ngoại Trưởng đó đối với ông chỉ còn là một

hình ảnh xa vời trông rõ thấy đó mà không sao với tới được. Nguồn tin trên do một nhật báo nổi tiếng đứng đầu loan tải nhật báo Chính Luận của Nghị Sĩ Đặng văn Sung, mà dường như Nghị sĩ Sung có liên hệ tình cảm khá nhiều với Ngoại trưởng Trần văn Lâm (cũng là một Nghị Sĩ). Ông Trần văn Lâm là một người khôn khéo, vậy mà khi đảm nhiệm chức vụ Ngoại Trưởng ông còn vấp vấp khá nhiều, thì một người như Dân Biểu Nguyễn quang Luyện, mặc dù là một bác sĩ, nhưng chưa từng hoạt động chính trị, chưa có kinh nghiệm chính trị, nhất là trên bình diện ngoại giao thì làm sao ông có thể đảm nhiệm nổi. Tôi cố gắng tin là chuyện mời ông Dân Biểu Nguyễn quang Luyện giữ chức Ngoại Trưởng VNCH không có, để tôi khỏi xót xa khi nhớ lại lời nói của nhiều người ở đây: «Hành Pháp chỉ dùng những người thiếu khả năng để dễ sai khiến».

Dường như ông dân biểu Nguyễn quang Luyện đang vận động nhiều nơi để làm chìm khuất vụ này, và theo báo chí ông đã đe dọa, nếu hành pháp không lo cứu ông, ông sẽ khai tất cả những chuyện gì mà Hành Pháp nhờ ông làm. Nếu quả thật ông nói như trên, thì qua lời nói đó người ta đã thấy giá trị thực của con người ông dân biểu Nguyễn quang Luyện. Nếu quan niệm làm dân biểu là làm chính trị, vì chức vụ dân biểu là một chức vụ chính trị, thì ông Luyện là một nhà chính trị thiếu khôn ngoan không bình tĩnh. Ông đã nghĩ tới ông nhiều hơn nghĩ tới cả «tập đoàn» những người «đại diện cho chế độ». Những người này đã nhờ ông những gì? Và chắc chuyện nhờ vả đều là những chuyện không đẹp nên ông mới dám nói là không lo cho ông, ông sẽ khai ra cho «xấu mặt».

Tôi không tin là nhà nước sẽ phải «lo» cho ông, và tôi cũng không tin là ông dân biểu dám «nói ra những sự thực bí ẩn» mà trước đây ông cho rằng sống để dạ, chết mang theo.

Ông dân biểu Nguyễn quang Luyện bây giờ không còn gì nữa, ông đã là một con bài tự tầm đầu sàng để tự đốt trên ngọn lửa dư luận.

Hãy để Dân nói lên nguyện vọng

Chung quanh một cuộc rút quân.

Sau 6 tuần lễ hành quân tại Hạ Lào, quân đội VNCH đã lần lượt rút về. Dư luận thế giới cho rằng VNCH rút quân vì gặp phải sự kháng cự quá mạnh của CS, còn giới chức quân sự VN cho rằng ta đã đạt được mục đích chiến lược.

Hiện ở Mỹ có hai sự nhận định khác biệt, một số giới chức Mỹ cho rằng vì có sự bất đồng giữa những nhà quân sự Mỹ và VN nên quân VN mới phải rút lui sớm, cuộc hành quân đã kết thúc trước thời gian ấn định. Trong khi đó bộ Quốc Phòng Hoa Kỳ lại trách VNCH đã rút quân ra khỏi vùng Hạ Lào quá sớm khiến cho một cơ hội tốt đã bị bỏ lỡ.

Người Mỹ đang trực tiếp tham dự cuộc chiến tranh chống CS xâm lăng tại Nam VN. nhưng đường lối của người Mỹ tại Nam VN lại thay đổi nhanh như bài ba lá, đôi khi nó ồm à, ồm ồm chẳng ra sao cả, khiến cho những người có thiện chí tin tưởng ở người Mỹ nhất đôi khi cũng phải nghi ngờ, chán nản.

**địa
ngục
môn**

Kết hợp các chánh đảng

Ngay từ khi hội nghị Ba Lê mở màn, những nhà chính trị ở đây đã đề cập tới vấn đề kết hợp các đảng phái, và cùng cho rằng đó là điều tiên quyết để đấu tranh thắng lợi với CS trên mặt trận chính trị. Cũng vì lý do đó, 6 đảng đã cùng đứng trong một mặt trận của ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu thành lập. Mặt trận Quốc Gia Dân Chủ Xã Hội.

Hiến pháp VNCH quy định sẽ đi tới chế độ lưỡng đảng, trước sự thành hình của mặt trận hay đảng của chính quyền, người ta mong đợi một ngày rất gần sau đó những đảng đối lập cũng sẽ kết hợp lại để có thể đi đúng với một điều khoản trong hiến pháp, điều khoản nói về định chế đối lập. Nhưng mặt trận trên sau ngày ra mắt chẳng được bao lâu, một đảng đã rút ra ngoài và cho tới ngày nay coi như hoàn toàn tan rã nhất là từ khi có liên minh bảy đảng ra đời. Nhiều đảng trước khi tạm ngưng hoạt động chung với mặt trận của ông Tổng Thống đã nặng lời chỉ trích đường lối làm việc của chủ tịch đoàn. Lẽ lẽ làm việc có tính cách độc đoán xa rời tập thể. Chủ tịch của chủ tịch đoàn chính là ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu.

Hiến Pháp tuy ấn định đi tới lưỡng đảng, nhưng quy chế chánh đảng có những điều khoản tuy không dễ dãi nhưng cũng không khó khăn để có thể cho phép những đảng mới được ra hoạt động công khai, và từ khi có quy chế chánh đảng, đã có khá nhiều đảng mới ra đời. Hiện nay tại VN không biết có mấy trăm chánh đảng, nhưng chẳng có một chánh đảng nào có thực lực. Cuộc bầu cử Thượng Viện cuối năm 1970 đã chứng tỏ điều đó.

Tại Thượng Viện, khi thảo luận về điều 10 khoản 7, Nghị Sĩ Đặng văn Sung đã nói lên sự ao ước của Ông là nhìn thấy những chánh đảng kết

tập được với nhau, để cái không khí sinh hoạt chính trị được rõ ràng đảng nào ủng hộ chính quyền và những đảng nào đối lập với chánh quyền. Nhưng sự ao ước trọn đời chỉ là những ước ao không đạt, vì các chánh đảng chẳng bao giờ có thể ngồi chung được với nhau, ngay cả những phe gọi là đối lập cũng vậy. Không thể kết tập, vì mọi đảng đều quan niệm sự kết tập đặt trên nền tảng những quyền lợi trước mắt, «ngồi chung với các anh mà đảng em không có gì em không ngồi», đó là một sự thực và là một sự thực thể thắm.

Mới đây ông Nguyễn văn Hường, chủ tịch lực lượng tự do dân chủ, nguyên Tổng thư ký của của ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu lại bày tỏ mối quan tâm về vấn đề kết tập các chánh đảng. Ông Hường cho rằng sự kết tập những chánh đảng trong những hệ thống chánh trị rộng lớn vẫn chỉ là một sự mong ước trên nguyên tắc. Ông nói rõ sự kết tập chỉ có thể thành được nếu nhà lãnh đạo đương quyền tiến bộ và có một chương trình thích hợp.

Mà những nhà lãnh đạo đương quyền ở đây là ai, phải chăng là ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu chủ tịch Mặt Trận Quốc Gia Dân Chủ Xã Hội mà lực lượng của ông có chân trong đó. Vì vậy lời nói: «Nếu nhà lãnh đạo đương quyền tiến bộ...» của ông Hường phải là một lời có giá trị. Hiện trạng các chánh đảng ở đây là một hiện trạng nát như tương bần, mỗi đảng lớn đều chia ra năm bảy hệ phái, mỗi hệ phái chiếm cứ một nơi một số đảng viên ruột thịt của mình. Một khi những lãnh tụ trong một đảng còn không ngồi chung được với nhau, thì chuyện kết tập các đảng phái khác nhau, ngồi chung với nhau đúng chỉ là chuyện của giấc mơ.

Từ nay bộ ăn nói chi nên tuyên ba tàu mần cán bộ là chắc ăn nhất

Theo tin các báo đăng tải mấy ngày qua, Đàng Bào miền Trung, đặc biệt đống bào ở Huế và Đà Nẵng, đang có phong trào tẩy chay những bức màn sáo làm bằng ống hút ni lông vì «nghe đồn»... có ma nếu treo ở trong nhà. Để giải thích sự kiện trên, đống bào lập luận theo «tin đồn» rằng trước khi kết thành một bức màn sáo, người làm phải cắt đầu, mổ bụng... ống hút ni lông rồi mới kết lại thành hình bánh ú, do đó đã gây cho ống hút ni lông một

sự... đau đớn như một con vật bị giết vậy.

Cả nước đều biết rằng từ ngày có phong trào dùng màn sáo làm bằng ống hút ni lông, ngành tiểu công nghệ này của người Anamta phát triển khá ngon lành. Do đó, từ lâu rồi, các đồng bào Annam gốc Ba Tàu Chợ Lớn đã lấy làm một sự kém hài lòng ra mặt. Những «tin đồn», «lời đồn» về màn sáo ni lông có ma như vừa kể chắc hẳn cũng không thể ai khác hơn là các đồng bào gốc Ba Tàu đã sáng tác ra, nhằm triệt hạ một ngành mần ăn đang có hướng đi lên của người Annam chính cống bà lang có tóc vậy. Riêng trước vấn đề áp dụng chiến thuật rí tai để phổ biến những tin đồn khơi khơi, nhóm con Ông đã nẩy ra sáng kiến xin mét cho ngài thượng thư bộ ăn nói, là từ nay sắp tới chi nên tuyên cán bộ trong hàng ngũ đồng bào Annam gốc ba tàu mà thôi, là chắc ăn hạng nhất. Vì năm nay sẽ có hai cuộc bầu cử sắp xảy ra, phương pháp tuyên truyền rí tai cần lắm chớ bộ chơi sao??

Cậu Sáu Long An sao nở phàn phé?

Trước nay không ai còn lạ gì cậu Sáu Long An vốn là một kép độc trong gánh cải lương giữ chức võ địch nâng bi phú đầu rồng. Có thể nói chưa có đào cậu kép nào miệt công trường Lam Sơn có thể qua mặt được cậu Sáu về lãnh vực này. Do đó, lẽ dĩ nhiên, cậu Sáu cũng là một nhân vật thuộc đẳng ta ..

Ấy vậy mà sau khi vụ «bạch phiến, vàng thoi» bị đổ bể tầm lum do hai nhân vật trong «đảng ta» chủ trương, chẳng hiểu sao cậu Sáu lại lấy làm một sự tức giận ghê lắm, cậu phọt miệng chửi nhoi mội câu khiến kẻ bàng quan phải vô cùng ngỡ ngờ không hiểu thái độ của cậu Sáu nó ra thế nào. Cậu Sáu chửi rằng «Đúng là những đứa khôn kiếp. Đã muốn chết thì ông cho được chết luôn...»

Nhóm Con Ông cũng lấy làm khó hiểu trước câu ranh ngôn của cậu Sáu phọt ra, nên đã bàn nhau: Ô hay, lạ ghê vậy đó. Sách vở vẫn có câu một con trâu đầu (mượn lời Trần công Quốc ám chỉ kép Phạm chí Thiện là trâu) thì cả chuồng ngừng nhai cỏ. Bây giờ có tới hai con trâu đầu mà sao cậu Sáu đã không ngừng nhai thì thôi lại còn xỉ vả nặng như rứa, mắt mặt đảng ta hết trời còn gì?

Quốc gia y sĩ đoàn đùng có đạo đức giả!

Từ khi một dân biểu bị chèn ép dầu cù là, đến vụ đại học Minh Đức dân chúng mới biết rằng mình có cái «Quốc Gia Y Sĩ Đoàn» đã và đang bảo vệ sức khỏe cho đồng bào. Đáng mừng thay, nhưng QGYSD đã làm được những gì? từ các nạn lụt miền Tây, miền Trung đến các vụ cháy nhà, đói rét, đồng bào bị nạn Cộng sản, hồi hương v.v... QGYSD đã giúp đỡ những gì, tên tuổi không thấy nêu ra, nhưng hề có vụ tranh dành quyền lợi và tranh ăn thì có mặt ngay.

Sau vụ ĐH Minh Đức ai cũng nhìn nhận rằng QGYSD thế lực rất mạnh, tiền bạc quá nhiều, mạnh đến nỗi đã làm áp lực buộc ông Phó Thủ Tướng kiêm Tổng trưởng QGGD phải nghe theo đoàn buộc luôn Viện trưởng viện Đại học Saigon gián tiếp ngăn cản các giáo sư nào muốn vào dạy ĐHMD. Với tôn chỉ là bảo vệ sức khỏe cho đồng bào và với thế lực uy quyền sẵn có người dân tha thiết yêu cầu quý vị chiểu cố dùm các thỉnh cầu sau đây:

1) Hiện đô thành đang có những đồng rác cao nghều, rudi nặng bu đầy trong mùa viêm nhiệt rất dễ gây ra nhiều bệnh truyền nhiễm sức khỏe dân chúng (đang bị đe dọa gần đồng rác lại có quán ăn, tiệm nước nếu QGYSD có đủ tiền bạc nhiều quyền hạn hãy can thiệp hoặc dùng áp lực với các cơ quan vệ sinh thanh toán rác gấp gấp dùm.

2) Tại các vùng đói lụt bệnh tật đang reo rất trong dân chúng, các Ty Y tế địa phương sẵn sức khỏe xuê, nhà thương chật cả bệnh nhân, mong QGYSD đem tiền bạc và nhân lực ra cứu giúp.

3) Nhiều thôn quận không bao giờ thấy mặt Bác sĩ, nếu rudi đau ốm thì họ uống rế hay lá, xức dầu cù là hay nhờ thầy pháp hoặc ông đạo này đạo nọ. Mong QGYSD phối hợp với các bác sĩ toàn quốc chia nhau thay phiên về thôn quận sẵn sức dùm sức khỏe cho họ.

4) Cả sự đoàn phong cùi đang xâm nhập vào Đô thành và các tỉnh ngoài đường xá chơ búa đến các quán ăn đều tràn ngập cả người cùi. Nếu vì thâm mỹ và thể diện, dân ta đang được nổi tiếng hang như thế giới về cùi hủi, xin mời nhà cầm quyền thứ đặt chân nơi hành lang Eden, các đường Nguyễn Huệ, Lê Lợi, Tự Do thì rõ. Ở Bình Định có trại cùi Quy Hòa, Nha Trang có Đồng Đế, Saigon có An Khánh, Mỹ Tho có Cù Lao Rồng v.v., thế mà các trại này rất ít người vì thiếu y sĩ sẵn sức, người bệnh thường hay trốn vào buôn bán chen sống với dân chúng mà nhà cầm quyền không ngó ngang gì đến.

Với tiền bạc và quyền lực sẵn có, người dân tha thiết mong QGYSD can thiệp đề tập trung các người phong cùi cho xa dân chúng, cô lập càng tốt, ví dụ như đem họ ra các hải đảo Paracels, Cù Lao Ré, Bãi Cạn (Côn Sơn) Phú Quốc. Như thế sức khỏe đồng bào được bảo vệ thật sự và bệnh nan y khỏi lan truyền.

Trên thực tế người dân mong được bảo vệ sức khỏe bằng hành động hơn là rêu rao. Nếu QGYSD vì đồng bào thì ráng tìm cách thỏa mãn dân chúng theo các lời thỉnh cầu nêu trên.

Còn nếu vì đại học Minh Đức, lo cho sức khỏe chúng tôi, thì hiện tại chưa cần thiết, mãi đến 7, 8 năm sau họ mới ra trường còn đi lính đi liếc vài năm nữa quý vị mới có người cạnh tranh, nghĩa là trong vòng trên 10 năm quý vị mới lo, nhưng lúc đó quý vị đã giàu su rồi cần gì tranh dành với em út. Xin đưa ra bằng chứng và 1 ví dụ có thể quả quyết là quý vị đã giàu su vào

năm 1982. Xin kể 1 vài Bác sĩ vào bực trung chớ đừng nói gì đến hạng nhất như ông Đệ, ông Đệ, ông Tài, ông Tử hoặc ông Lu y ông Rot ông Rác. Bực trung như các Y sĩ nhân khoa ở đường Đoàn Thị Điểm Đình tiên Hoàng Hai bà Trưng hoặc toàn khoa như các đốc tờ ở đường Hồng thập Tự Chợ Lớn v.v., phải cần lấy thẻ trước mới được vào khám trong lúc chờ đợi người ra vô tập nấp, sáng khoảng 25,30, chiều trên 30 người từ 2 đến 5 phút chữa trị tiền công họ lấy khoản 700 đồng trung bình 1 ngày 50 người với 700x50=35.000 đồng ngày 1 tháng thâu gần 1 triệu đồng ăn tiêu phê phôn hết 1 nửa còn 1 nửa bỏ băng để dành vì chi 1 năm để dành được 6 triệu 10 năm sau số tiền lên đến 60 triệu. Với số tiền to lớn này chỉ bỏ vào định kỳ ở ngân hàng hay mua Công khổ phiếu thì 1 tháng tiền lời sẽ đến 1 triệu bạc, dẫu các tay em út ở Minh Đức sót tí ra là thần đồng đi nữa, thì quý vị đã có 1 triệu 1 tháng chưa kể các áp phe khác, hay phòng mạch quý vị mang thêm lợi tức nữa. Không ai cạnh tranh với quý vị đâu xin đừng lo.

Tiền thâu của quý vị nhiều như thế mà đóng thuế chẳng bao nhiêu, các bạn không tin cứ đến thuế vụ hỏi thăm thì sẽ rõ, chỉ bằng lợi tức 1 tư chức thường thôi.

Có lần 1 Dân biểu chỉ trích QGYSD thì quý vị la ó nào thì là quý vị đã đổ xương máu ở mặt trận. Điem này người dân rất đồng ý, và kính cần nghiêng mình trước vong linh họ. Nhưng đó là các Y sĩ trẻ mới ra trường trong vòng 10 năm nay đã hy sinh thể cho quý vị. Còn quý vị trên 40 đã hốt bạc từ lâu và tiếp tục hốt bạc nữa, họa chăng chỉ có vài vị còn kẹt trong Quân đội nhưng lại có Đức Thánh Trần phù trợ, nên 1 số được phái ra dân sự hay ngồi chỗ ngon xoi, ngoài ra các vụ phá thai, áp phe miễn dịch dân chúng đã biết quá nhiều.

Nếu quý vị vì sức khỏe của dân chúng thì mong QGYSD can thiệp làm thỏa mãn phần nữa những lời yêu cầu nêu trên người dân cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi- chớ đừng đem chiếu bài đạo đức giả mong quý vị đem tài đức ra cứu dân độ thể chớ đừng để dân chúng tiếc cho cái Đức.

Đốt tòa báo Tin Sáng

Sáng chủ nhật 28-3, nhằm đúng vào ngày báo Tin Sáng phạc mẽ bu tích, sáu ông to nhơn lực lưỡng cưỡi xe Honda đã đột nhập tòa báo Tin Sáng của Cái Bang Ngô công Đức đập phá rồi đồ sảng vô dạn máy đốt lung tung xoe.

Sau đó họ ra căng một biểu ngữ ở trước cửa: «Đã đảo 2 tên Cộng Sản nằm vùng Ngô công Đức và Hồ Ngọc Nhuận!» Rồi phóng xe cút mất. Không có sự can thiệp của đảng Dũi cùi. Còn hàng xóm thì sợ thót dể vì chỉ sợ cháy thành và lầy.

Hay tin này, Cái Bang Ngô công Đức ức sườn ghé lằm. Bèn chửi xoang lên rằng:

— Tiên sư cha chúng nó. Trước đây chúng nó đã phục kích dể cướp giật cạc táp của mình nay lại đốt phá tòa báo. Nhưng lại nhờ lúc, ông vắng mặt mới dám vác xác tới. Sao không chờ ngày ông tới mãn việc. Ông sẽ rút súng bắn bỏ mẹ hết.

Còn cái Bang Hồ Ngọc Nhuận thì thích chí vô dũi đen dết mà rằng:

— Như thế báo lại càng bán chạy. Biểu ngay quản lý mua giấy báo «noa» dể mai in thêm chục ngàn số r ja. Móa sẽ viết một bài chửi nhà nước ra rít, và chửi luôn cả cái đảng Dũi cùi một thể.

Cái Bang Hồ Ngọc Nhuận cũng vô về an ủi Ngô công Đức chủ báo rằng thì là cái sự đốt phá này mình chả thiệt thòi mất mát mẹ gì hết. Chúng nó đốt máy thì chủ nhà in Long Giang ráng chịu.

Hồ Ngọc Nhuận cũng lại còn cần dặn thêm Ngô Công Đức đừng có bao giờ đại đột bỏ tiền ra tậu nhà in. Có tiền thì gởi đi ngoại quốc, hoặc cho vay lãi kiếm lời. Minh đi in thuê, chúng nó đốt phá, chỉ có chủ nhà in chết, mình dểch việc gì hết.

Cũng nên biết rằng đại đa số các tòa báo ở Saigon đều đi in mượn hết.

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

● **MỘT SỐ HỌC VIÊN QUÂN TRƯỞNG VHQĐ (HUẾ).** CO đã nhận được thư thông báo đơn tố cáo về vụ trường của các bạn có lem nhem (đã đi vào số 156 bị tịch thu).

Bà **TRƯƠNG THỊ CHOÁN (Huế).**— C O đã nhận được thư của bà về vụ chồng bà là thiếu úy Nguyễn Viết Khiết. C.O vẫn lưu ý đến vụ của chồng bà. Có tin gì thêm bà cứ biên thư cho C.O biết.

MỘT NHÓM GIÁO CHỨC (Saigon): C.O đã nhận được thư đề ngày 10-3-71 của các bạn sẽ cho điều tra.

TS TRANG THÁI (KBC 4313).— Bài thơ bạn gửi vui lắm. Rất tiếc, như bạn thấy C.O chẳng có chỗ nào để đăng. Tiếc quá! Thông cảm,

Cô **NGUYỄN THỊ MINH HƯƠNG (Sài Gòn).**— bài thơ của cô làm cả bọn C.O khoái, cảm ơn cô rất nhiều.

Anh Em **NGHĨA QUÂN (SAIGON).**— Sẻ «phổ biến» như anh em mong muốn.

MỘT NHÓM ĐỘC GIẢ (An Giang).— Đăng chương trình TiVi thì còn chỗ đâu đề C.O chích. Các bạn cảm phiền và thông cảm cho C.O

Bạn **ANH LÊ (Saigon).** — Bài bạn viết hay lắm. Cảm ơn bạn.

TRẦN MUỘI NGHI LÂM (Ban mê Thuật) — Xin cảm ơn Lâm dịp nào có về Saigon Lâm ghé lại chơi.

Châu **DIỆU CHÂU (Nha Trang).**— Châu hỏi hím là gì thì sao trả lời dặng. Sĩ muội mà cũng lên giá, vậy ở Tổng Ngoc mà tổ cháu ạ.

Bạn **BUI PHƯỚC (KBC 4547).** — Chúc bạn may mắn.

ANH EM NGHĨA QUÂN (Chi khu Kontum). — CO sẽ làm theo lời yêu cầu của các bạn.

Bạn **N.Đ.T. (Ban mê Thuật).**— Bưu điện và trung tâm B.G.T không có tem lẻ vậy thì C.O sẽ «đòi», dùm cho các bạn.

Bạn **CHÍNH NHÂN (Pleiku).** — C.O vẫn đều đều trồng cò những chuyện chó má vào «Phú Đe» như bạn thấy. Và bạn sẽ thấy chuyện của bạn cứ tiếp tục thư về tòa soạn.

Bạn **NGUYỄN HOÀNG.** (Đalat). — Đồng ý với bạn. Xin bạn chờ.

Bạn **NGUYỄN VĂN VƯỢNG (Long Xuyên)** bài «bình luận» của bạn vui lắm, cảm ơn bạn đã góp ý cho C.O.

MỘT NHÓM PHỤ HUYNH HỌC SINH (Trường Trần Quý Cáp, Hội An, Quảng Nam). C.O đã nhận được thư tố những anh thầy lem nhem tại trường Trần Quý Cáp.

Bạn **TRẦN GẦM (Biên Hòa).**— Đã lên tiếp vụ của bạn trong số báo trước.

CÁC BẠN SQQP tập sự tại các quân khu C.O sẽ «chuyên dạt» như các bạn yêu cầu.

THIẾU TÁ TÀN Trường H.L.S.Q.C.T. C.T. Đalat số 156 đã nói lại theo như ý bạn. Đại tá chỉ huy Trường Trường được bạn đồng khóa xác định là một sĩ quan có nhiều khả năng và đức độ.

Mỗi ngày 2 chuyến bay
SAIGON - ĐÀ NẴNG
1 chuyến bay
SAIGON - HUẾ
BẰNG PHẪN LỰC CƠ BOEING 727
Hàng Không Việt Nam

DỪNG PIN ĐÈN

Hiệu **CON Ó**
DO XƯƠNG PIN VIÊN ĐÔNG CHÉ TẠO
Sáng • Bền • Rẻ

VĂN PHÒNG VÀ CƠ XƯƠNG VĂN PHÒNG THƯƠNG MẠI
162, Lê quang Liêm CHOLON 83, Phùng Hưng CHOLON
ĐT. 38.498 — 50.190 ĐT. 37.719

DÂN BIỂU BUÔN LẬU, Ô NHỤC QUÁ! KHÔNG THỂ LÀM NGO' ĐƯỢC NỮA,

**Hãy thẳng tay với những con
« chó ghẻ » làm xấu chế độ.**

Nhục nhả quá, xấu xa quá, bẩn quá, trơ trên quá, không biết phải dùng những tiếng gì nữa để có thể nói hết được sự phẫn nộ của người dân đối với những vụ buôn lậu của dân biểu liên tiếp xảy ra.

Từ tượng chạm tới bạch phiến.

Cái mặt nạ của những kẻ điên cuồng nơi nhà Hết Tây, không phải bây giờ mới bị rớt. Nó đã bắt đầu rớt từ lâu, và vẫn tiếp tục rớt như lá rụng.

1.— Thành tích đầu tiên là dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa, Tết Mậu Thân, ông Nghĩa kẹt tại đơn vị ở Huế, thấy VC, ông khiếp quá, đã nhét thẻ dân biểu vào xi-líp. Nhưng vẫn còn khiếp, ông bèn lòi ra nhai, rồi nuốt trứng, cho chắc ăn. Trong khi NS Trần Điện vô ngục tự xưng trước VC rằng mình là một Thượng Nghị Sĩ, nên bị giết. Ông Nghĩa gọi cụ Trần Điện là « ông già làm cam ».

Sau đó mấy tháng, ông Nghĩa đạt một thành tích về vàng khác, là đánh cắp Tượng Châm. Bị phản đối, nuốt không trôi, đành nhả ra.

Tiếp theo có báo còn nói đến thành tích « nhòm lỗ khóa » của ông Nghĩa. Nhưng thôi, bằng ấy thành tích, cũng đủ chán.

2.— Bác sĩ Trần duy Tự, Trưởng khối Dân Tiến, hậu thuẫn cho hành pháp, buôn lậu hàng ngàn tấm lịch còi trường vào dịp Tết 1969 nói là mua về để tặng cụ tri.

3.— Dân biểu Hồ hữu Tường, ở họp sang Tây ở với diêm, ở chán rồi về lãnh lương rập zen.

4.— Dân biểu Lê tài Hòa biệt danh « Cậu Sáu Rolex » bị kẹt máy và li hàng lậu, hình như toàn đồ lót, ở Quan thuế Phi Cảng.

5.— Dân biểu Phan huy Đức, Nguyên Trưởng Khối Độc Lập và Đề nghị Phó chủ tịch... bị kẹt máy và li vài lậu thuế gì quan thuế phi cảng. Phải nhờ văn phòng HV can thiệp để lấy ra. Rồi lại bị đồng viện tố cáo, và về lộ vụ ăn cắp sự vụ lĩnh để xuất ngoại vòng quanh thế giới bằng ngân sách Quốc gia.

6.— Dân biểu Kiều mộng Thu, bị văn phòng HV cảnh cáo về tội cạo sửa sự vụ lệnh xuất ngoại, đề đòi thêm ngoại tệ theo hối xuất chính thức 118 đ.

7.— Dân biểu Võ văn Mầu, bị liên can đến việc nhập cảng lậu 9 ký Bạch Phiến, đáng giá 400 triệu, bị bắt tại phi cảng Tân Sơn

8.— Dân biểu Phạm Chí Thiện bị bắt quả tang nhập cảng lậu 4 ký Bạch Phiến và 200gr thuốc phiện tại TSN ngày 17-3.

9.— Dân biểu Nguyễn quang Luyện, đề nghị Phó Chủ tịch, Nguyên Trưởng Khối Độc Lập Kiểm Chủ tịch Liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu, bị bắt quả tang tại Phi trường Vọng Các 15 ký vàng lậu, ngày 18-3-71.

Viện gà con

Cách đây một vài năm, khi người ta còn thói quen phân chia khuynh hướng Chính Trị thành Bò Cẩu và Điều Hâu, một Dân biểu đã nói rằng: Tại Hạ Viện chẳng có Điều Hâu, cũng chẳng có Bò Cẩu, mà toàn một loại gà. Câu nói này rất đúng. Bởi vì, trong số 127 Dân biểu rất ít người đã đặc cử nhờ có thực lực, nhờ khả năng và uy tín cá nhân, mà đại đa số là gà các tôn giáo, thế lực và phe nhóm. Khi những người đặc cử hầu hết là gà của Công Giáo, Phật Giáo Hòa Hảo, Cao Đài, Gà của ông Tướng, ông Tá v.v... tức là chỉ có gà đặc cử, thì Hạ Viện đúng là viện gà chứ đâu phải viện người.

Gà là một thứ gia súc chuyên nhát nhùng những hét roi hột rụng. Và khi vắng chủ, hoặc được chủ dùng túng nó sẵn sàng « vọc niêu tôm ».

Nhìn thành phần 9 dân biểu có những thành tích bề bõ kể trên, người ta thấy:

— 3 người thuộc phía « đối lập » là Nguyễn Ngọc Nghĩa, Kiều Mộng Thu và Hồ Hữu Tường.

— 3 người thuộc khối độc lập thân chính quyền: Phan Huy Đức, Võ Văn Mầu, Nguyễn Quang Luyện.

— 3 người thuộc khối « của » chính quyền: Lê tài Hòa, Trần duy Tự, Phạm chí Thiện.

Như vậy, phía hậu thuẫn cho hành pháp bề bõ nhiều bằng 2/3 đối lập.

Nếu xét về tôn giáo, sẽ thấy:

— 2 Con gà của các thầy Ấn Quang, là Nguyễn ngọc Nghĩa và Kiều mộng Thu.

— 2 Con gà của các cố đạo, là hai ông tu xuất Võ văn Mầu, và Phạm chí Thiện.

Phật giáo có hai con gà nuốt giấy thung công giáo có hai con gà nuốt giấy thung.

Như thế là huê ? Ai là thủ phạm ?

Trên đây chỉ mới liệt kê 9 vụ rõ rệt nhất. Tất nhiên còn nhiều dân biểu lem nhem nhưng đã may mắn không bị thộp cổ chứ không phải tại Hạ Viện chỉ có bằng ấy người bề bõ.

Tất nhiên, thủ phạm làm xấu chế độ, làm nhục quốc thể, chính là các đương sự dân biểu bề bõ.

Nhưng ai là những người đã góp phần vào việc tạo tình trạng lem nhem ấy ?

Nhiều người có lỗi:

1— Hạ viện có lỗi, các Dân Biểu đáng lẽ phải ngăn cản nhau làm bậy để bảo vệ uy tín chung, thì đã áp dụng nguyên tắc « để người để ta » thì nhau, làm ngo' cho nhau hưởng thụ, đớp hít, xuất ngoại và buôn lậu. Một chuyện nhục nhã như Dân Biểu Trần duy Tự, buôn lậu lịch còi trường cách đây mấy năm, thế mà Hạ Viện cũng chẳng thêm có phần ứng, cứ tiếp tục xuất ngoại và buôn lậu, còn hăng hái hơn trước.

2— Hành Pháp có lỗi đã tung quyền lợi ra làm

thối tha Hạ Viện. Khi mới đặc cử, nhiều Dân Biểu cũng khá, chứ đâu đến nỗi khờ nạn bản thù như ngày nay. Nhưng rồi bị hành pháp tung quyền lợi mua chuộc làm cho hư đi. Cũng giống như những hạt giống nếu vun xới thân trọng sẽ thành những cây tốt. Nhưng nếu cứ lấy phân mà đắp bừa lên thì hạt tốt cũng bị thối tha. Hành pháp đã có lỗi làm hư những hạt giống triển vọng lúc ban đầu.

3— Kế tiếp là trách nhiệm của quý vị « nuôi gà ». Những ông sư nào, đã đẩy Nguyễn Ngọc Nghĩa và Kiều Mộng Thu vào Hạ Viện? Những ông cố đạo nào đã đẩy Võ văn Mầu và Phạm chí Thiện vào Hạ Viện? Tung gà vào HV, nhưng không chọn được đúng loại gà nòi, mà toàn loại « gà què » ăn quân cối

xay » thì người chọn gà có trách nhiệm.

Hết thuốc chữa

Ba vụ Dân Biểu buôn lậu bị bắt trong một tuần lễ. Mà buôn toàn những loại hàng ghê gớm, với số vốn không lồ. Hết thuốc chữa rồi.

Nếu còn chút xiu liêm sĩ của loài người còn sót lại, các dân biểu buôn lậu nên tự xử, chẳng những nên từ chức, mà còn nên chết quách, cho đỡ bản xã hội.

Nếu còn chút liêm sĩ, Hạ viện hãy truất quyền ngay những đồng viện bề bõ. Quá lắm rồi, không thể nào « khoan hồng » được nữa.

Nếu các đương sự không biết tự xử, nếu Hạ Viện không biết tự xử, có lẽ cử tri sẽ phải thẳng tay đối phó như đối phó với những con « chó ghẻ » đã hết thuốc chữa.

Ngồi rù gửi hàng giải lặn trần
Trần văn Hương

hơi nhục cho Hạ Viện đấy!

Thắng bại

Vụ 3 dân biểu buôn lậu, là trái bom lớn nhất trong tuần qua, át cả tiếng bom lớn nhất thế giới nãng 7 tấn rư ổi tại chiến trường Lào, tuy nhiên, tuần qua cũng còn một việc quan trọng đáng ghi nhớ, đó là cái khoản 7 điều 10 trong dự luật bầu cử Tổng Thống, quy định nguyên tắc giới thiệu ứng cử viên, đã bị thượng viện thẳng tay bác bỏ ngày 18-3-71.

Trong phiên họp vào ngày kể trên, ông nghị Bác Sĩ Đặng đã đem hết sức bình sinh mà bênh vực khoản 7 điều 10 đến phút chót.

Nghị sĩ họ Đặng đã có cái can đảm, là mặc dù biết không thắng, cũng cứ bênh vực đến cùng quan điểm của mình. Nhưng sau khi thua, có vẻ hơi mất tinh thần, nên đã tuyên bố khá « nhảm » trên báo của mình. Theo lời tuyên bố đó, thì họ Đặng đã muốn lật ngược thế cờ, cho rằng chính những kẻ thân hành pháp đã cố gắng khoản 7 điều 10. Còn những người ủng hộ khoản này như... mình, là người... đối lập.

Nhân dịp này, cũng nên ghi lại kết quả cuộc biểu quyết bác khoản 7 điều 10. Điều khoản trên đã bị 30 NS bác trên 44 hiện diện. Sau đây là đại danh của các vị đã chấp thuận khoản 7 điều 10, cũng có nghĩa là bất chấp hiến pháp: Đặng văn sung, Trần Trung Dung, Hoàng xuân Từu Phan nguyệt Minh, Lê văn Đông, Phạm nam Trường, Nguyễn văn Ngải, Đoàn văn Cửu, Phạm như Phiêu, Trương tiến Đạt, Trần ngọc Oánh, Sơn thái Nguyên, Nguyễn hữu Lương và Trần văn Quá.

Nếu nhờ sự liệt kê trên mà Tổng Thống biết đường để cảm tạ quý vị, thì đừng quên công lao của thẳng Thợ Gái này nhé. Bản đạo đang đối... bạch phiến đây!

Thêm tội ngu

Như mọi người đều biết, Dân biểu Phạm Chí Thiện đã bị bắt quả tang tại Tân Sơn Nhất chiều 17-3 với 4 ký bạch phiến, và 200gr thuốc phiện đen toan vạt đi.

Khi bị bắt ông Thiện có vẻ hống hách đòi gọi đây nói cho Thủ Tướng. Nhưng khi tới Biện Lý, lại thay như thế sao.

Người xưa đã nói « có gan ăn cướp, có gan chịu đòn ». Đã tính đi buôn lậu hay đưa hàng lậu lấy công, mà đưa những vụ lớn, như vậy, nếu không ngoan một chút ít ra cũng phải tính trước kế hoạch sẽ đối phó như thế nào, nếu chẳng may bị bắt. Nếu đã tính dùng quyền bất khả xâm phạm của mình, « ăn áp tinh thần » các nhân viên quan thuế bằng cách hống hách thì khi nói vụ hết đường cứu chữa, dù tới Biện Lý, cũng cứ hống hách lùa đi, can đảm nhận tội, ít ra cũng được coi là một kẻ có gan.

Ngược lại, nếu đã muốn chọn con đường « lấy như té sao », thì hãy lấy luôn tại phi cảng đi, biết đâu chả thoát.

Hống hách trước, rồi lấy sau, điều đó chứng tỏ là một anh hèn, đêch biết tính toán chuẩn bị gì hết. Thế mà cũng đòi tham gia hàng ngũ buôn lậu, chỉ tỏ làm nhục giới buôn lậu!

Hơn nữa, khi nội vụ đã vỡ lở rồi, thì nhận ngay cho được việc, như thế, ít nhất cũng còn tỏ ra một anh « buôn lậu có tư cách », biết lễ thắng bại. Nhưng Phạm Chí Thiện, sau khi được « ha », đã chạy tội một cách lằng nhằng là anh ta nói rằng mình chỉ mang hàng theo lời sai khiến của một người phụ nữ, mà người này không cưỡng lại được... Mang hàng mấy trăm triệu hàng lậu, mà không biết là hàng lậu! Thế là ngoài cái tội « tiền hách hậu lầy » kể trên, còn mắc thêm cái tội ngu!

Đã buôn lậu, còn mang tiền ngu

CƠ HỀ ĐỀ NGŨNG

LOI PHẢN CHIẾN

Trong tuần lễ vừa qua. Người đứng đầu cả Nước đã phân họ vì phản chiến. Người đã tuyên bố rằng, sẽ đập tan tất cả những phong trào được gọi là phản chiến, đã và sẽ thành hình trên đất nước Giao Chi.

Như vậy, phong trào ấy đã thành một thứ... loạn. Đẹp phản chiến phải được coi như đẹp loạn. Nếu được gọi là phong trào, hay là một cái «mốt» thì thường bạo phát, bạo tàn. Có thể lắm cũng chỉ được một niên. Ấy vậy mà không hiểu sao, phong trào phản chiến đã kéo dài dai một cách rất trường kỳ và có tương lai hứa hẹn sẽ còn dài dài, bền bền, cho tới khi nào hết còn tiếng súng.

Chưa thấy bao giờ, Đại Vương lại có chính sách «cưa đứt đục xuôi» như bây giờ. Người vừa tuyên chiến với phản chiến ngày hôm trước, thì ngày hôm sau, lực lượng Dùi Cui đã phong tỏa ngay Đại Học Xá Minh Mạng, nơi được coi như là tổng hành dinh của sinh viên, phát xuất những cuộc hội thảo, xuồng đường. Sự dụng chạm tất nhiên không thể tránh, nhưng dù sao, thì an ninh cũng đã được vẫn hồi. Rồi sau đó, phún Ngô Bá Thành kéo một đoàn người đi đòi quyền sống, chưa bước chân vào được tới tiền đình Hạ Viện, đã được dàn chào rất kỹ. Có lực lượng cay cần thận. Máy ngày nay, thành phố đã tạm yên, nhưng lực lượng Dùi Cui vẫn còn trong tình trạng báo động từng mỗi khu phố, mỗi đầu ngã ba đường.

Hình như đề văn hồi an ninh, Nhà Nước củchúng ta đã muốn tái lập chế độ mật vụ. Trong kỳ Bầu cử có xô xát tại Đại học Xá, một Sinh Viên đã bị đồng bạn «cầm tù», vì đã được ầu yếm tặng cho hai chữ «mật vụ» Vụ hành hung giáo chức tại trường Minh Phụng hãy còn đang nóng hổi, kẻ lộng quyền cũng là một an ninh chìm. Chưa tạo được an ninh cho thành phố mà đã bị ngay cái loạn mật vụ trước, Nhà Nước của chúng ta đã vụng tính rồi chăng?...

Trở lại vụ phản chiến trên đất Giao Chi... Những phong trào này, được đặc rất nhiều tên. Có thể là những phong trào «đòi quyền sống» lem nhem. Có thể là một sự đòi hỏi «hòa bình ngay tức khắc» của một tổ chức nào đó, có một uy thế khá vững. Cũng có thể, trong một buổi hội thảo, tình cờ có kẻ nói tới tội ác chiến tranh, rồi từ đó, câu chuyện thảo luận được hướng về sự phản chiến, mà không ai có thể ngờ tới.

Trước đây, Đại Vương thường tỏ ra mềm mỏng, khi phải giải quyết một vấn đề chính trị. Bất cứ một sự đòi hỏi nào của một đoàn thể nào, dù rằng có chính nghĩa hay không, người cũng dùng chính sách «tự nó phải tàn lụi dần». Trái cây, tới lúc chín quá, cũng phải rụng. Phong trào thương phế binh chiế m đất cầm dùi, sôi nổi là thế, chính nghĩa là thế, ấy vậy mà Người chỉ cần 1 thái độ lì, là tự nhiên xẹp. Còn mấy thằng lớn mồm như báo chí, thì với mấy tấn giấy miễn thuế, một cái qui chế được đặt bậy ở từng câu từng chữ, là đã có thể tịch thu vung vít. Còn những phong trào khác thì Nhà Nước chỉ cần đưa ra một nửa chiêu thức, là những cao thủ trong làng xách động, đành phải bó tay...

Nói về «một con chó thấy bao giờ...»

phản chiến. Đó là một chuyện lạ... Có cho rằng khi ban hành quyết định hành quân qua xứ mảu ngoé, Người phải chỉ-trách nhiệm về sinh mạng cả mấy chục ngàn chiến sĩ. Nhất định phải chiến thắng. Những phong trào phản chiến ở thành phố, cũng đã làm giảm rất nhiều tinh thần chiến đấu. Người chiến sĩ nhất định sẽ không thể chịu nổi cảnh mình phải xông pha trước hòn tên mũi đạn, sống cạnh cái chết từng giờ, từng phút mà có những kẻ đang sống yên lành nơi thành phố, lại chế cười sự dang hiến thịt xương của mình.

Tôi không hiểu rõ ràng được nghĩa chữ phản chiến. Mà khi đã không hiểu rõ thì cũng như là chưa hiểu. Đầu óc tâm tởi của tôi, có thể giải nghĩa được rằng, phản chiến có nghĩa là phản đối chiến tranh. Nếu đúng như vậy, thì phản chiến có một cái nghĩa thật đẹp. Trên đất nước này, ai là người không phản đối chiến tranh?... Người lính chiến, trực tiếp đối diện với kẻ thù, lúc nào cũng mong ước một cuộc sống thanh bình, sống yên vui với những tiện nghi thật bình thường. Nhưng khi có tiếng súng, một viên đạn từ phía bên kia bay tới, tất nhiên là phải gửi trả lại một viên đạn. Chẳng lẽ chịu chết để rồi cái chết ấy, không giải quyết được gì? Hai bên gửi đi, gửi lại từng viên đạn đó là chiến tranh. Nếu cả hai bên đều cùng phản đối chiến tranh, thì có nghĩa là cùng có tinh thần phản chiến, thì nhất định chiến tranh đã không xảy ra.

Tôi nhận thấy rằng, những phong trào phản chiến ở đây đối xử với chúng ta không được công bằng. Họ chỉ đòi hỏi ở một phía. Muốn đánh nhau, thì ít ra cũng phải có đối thủ. Trong hai đối thủ, chỉ kêu gọi một đối thủ ngừng tay, để cho bên kia được tự do đánh đấm, thì người kêu gọi đã mất đi tư cách trọng tài.

Ông Nhất Hạnh, có thể được kể như là một nhà phản chiến cỡ lớn. Trong một kỳ du thuyết ở nước ngoài, có một nhà báo đã hỏi ông một câu: «Tại sao ông chỉ kêu gọi phản chiến ở những nước thuộc khối thế giới tự do, mà chưa bao giờ, ông tới các nước Cộng Sản để chống đối chiến tranh?» Ông Nhất Hạnh đã trả lời rằng, cũng có nhiều lần, ông dự định đi tới các nước Cộng Sản, nhưng không xin được chiếu khán. Một đồng nghiệp của tôi ở đây, đã phang một câu rất độc, mà xét ra cũng có lý. «Ông đã không thuyết phục nổi Cộng Sản để xin được một cái chiếu khán, thì làm sao mà có thể thuyết phục được họ từ bỏ chiến tranh?»

Phong trào phản chiến, phát xuất từ nước Cờ Hoa. Họ có «chính nghĩa» riêng của họ... Chết để bảo vệ một miền đất thật xa lạ, cách nhau hẳn 1 đại dương, đối với những đầu óc trẻ, họ thấy như vậy là vô lý. Dù rằng có «chính nghĩa» như vậy, nhưng bà Nghị Trắng Sáng, sau một kỳ xuất ngoại để múa lưới, lại nói rằng, phong trào phản chiến ở Mỹ, tuy rằng sôi nổi và dữ dội đấy, nhưng mà không đáng sợ. Có đáng sợ chăng, là đáng sợ những phong trào phản chiến ở Saigon. Mà Saigon lại nằm trên mảnh đất này, mà chúng ta cần phải sống chết, để bảo vệ.

Những phong trào nào cũng vậy, khi đã du nhập xứ này, thường đi tới chỗ quá lỗ, thường vượt quá giới hạn hơn cả nơi xuất phát. Phong trào váy ngăn hay đề tọc dài, khi nhập cảng vào xứ Giao Chi, thì lại ngắn hơn hay dài hơn. Bao giờ cũng phải

ra biết cả những điều chưa biết, và vẫn minh hơn cả những kẻ văn minh.

Phong trào phản chiến cũng vậy... Những chữ «đòi hòa bình tức khắc» nghe thật chướng tai. Không phải tôi muốn ca tụng câu «chiến tranh sẽ tàn lụi dần» hay «suy sinh thêm một lần nữa» nhưng cái gì cũng phải có lý của nó. Chiến tranh đã kéo dài trên đất nước này hơn hai chục năm. Có những lứa tuổi mà sinh ra, chưa được hưởng tới một năm im tiếng súng. Hòa, đàm Ba Lê cũng đã kéo dài tới ba năm. Có đứa trẻ được sinh ra từ ngày bắt đầu có hòa đàm, bố mẹ mừng quá, đặt tên con là Hòa Bình, mà cho tới nay, đứa trẻ đã biết đi, biết nói mà vẫn chưa thấy hòa bình. Trừ những kẻ lợi dụng chiến tranh, làm giàu vì chiến tranh, thì tất cả mọi người dân ở đây, ai cũng khao khát hòa bình. Như vậy thì tất cả mọi người đều là phản chiến chăng?...

Cách đây gần một chục năm, chúng ta đã thả dù xuống ngoài Bắc, ba ông phản chiến. Tại sao chúng ta không làm như vậy với bà con gái của ông phản chiến, ở đây đang quang quác cái mồm đòi quyền sống lem nhem, để cho Đại Vương phải phân họ?... Đứng vào thế đối lập với Nhà Nước, không có nghĩ a là tỏ thái độ khinh bỉ với những người bao nhiêu năm nay cầm súng, coi xương máu người đó như một sự hoang phí vô ích.

Những phong trào phản chiến chỉ xảy ra ở thành phố. Những tiện nghi thành phố, làm cho con người bỗng đứng thấy lớn hẳn lên. Những mụ phún lem nhem, cũng hội thảo để giải quyết chiến tranh, một chú sinh viên nhóc, chưa thoát ly ra khỏi được bốn bức tường của nhà trường, cũng đã đưa ra những giải pháp hòa bình. Như vậy, gọi là loạn phản chiến cũng đã được là một sự chính danh.

Cái đau khổ nhất hiện nay, những kẻ đòi chấm dứt chiến tranh, đều là những kẻ chưa bao giờ cầm súng chiến đấu chưa giúp được một chút mồ hôi, hay một chút máu cho quê hương này. Chúng ta có quyền bắt bọn chúng cầm mồm lại, vì bọn chúng chưa hiểu thế nào là chiến tranh, vậy không được phản đối chiến tranh. Thế nào là đi làm lịch sử.... Một trang sử chỉ được ghi chép, khi trang sử ấy được ghi lại bằng chiến thắng. Những chiến trận trong lịch sử đều được ghi lại thật dài, trong lúc những thời khác đều được rút ngắn. Cả một ngàn năm Bắc thuộc, trong lịch sử, viết không dài bằng trận Bạch Đằng Giang, chỉ xảy ra trong vài ngày. Nếu không có những cuộc khởi nghĩa đánh Tây, thì một trăm năm nô lệ, chỉ cần ghi vào trong lịch sử vài giòng cũng đủ.

Nếu Đại Vương đã có ý định đập tan tất cả những phong trào phản chiến, thì xin dẹp từ tận nơi đã có gốc, có rễ, để cho tới bây giờ, đã thành một thứ phản chiến cổ thụ. Nơi đó là đâu, thì chắc ai cũng biết rồi...

Vài ngày bốc thổi một câu, vài thá lại tuyên bố vung vít nơi xuất cảng phản chiến ấy chỉ làm cho ngư lâu lâu phải... chửi thề.

ĐỀ HỨC

MẶT TRÁI XÃ HỘI...

NHƯNG KẸ MỘC SỪNG

● Phóng sự ngắn : NGUYỄN ĐỨC NAM

Và đương nhiên là thị Hăm chấp nhận những món phụ tùng sứ cheng, si lip, rốp đồ xam do anh Cồ-lô-neo mèo quốc già via cú để đem ngất nghển tới tặng. Một khi đã muối mặt, trở cái mặt phèn phệt ra mà nhận đồ tặng của anh Mèo Dân Sơn thì thị Hăm bắt buộc phải tử tế với anh ta hơn trước để tỏ ra rằng tuy là liền bà Giao Chỉ quê một cục nhưng cũng biết lịch sự tối thiểu như Đằm Mèo bên xứ Mèo vậy.

Bởi thế cho nên, trong những phút trò chuyện, thị Hăm đã tỏ ra dễ chịu, tình cảm hơn. Thị Hăm nhủ với cái lòng dạ thối hoắc của thị rằng : "ta tử tế, tỏ vẻ khứng chịu vậy y để y mua đồ tặng ta mà thôi chứ ta có vụ gì mờ ám, tối mò với y đâu mà sợ !..."

An ủi như vậy rồi, thị Hăm cảm thấy phê bung, cảm thấy an trí lắm. Và, mỗi khi Dân Sơn, Cồ-lô-neo Mèo quốc khát tình làm vai cứ chỉ tình tứ rờ rẫm bậy bạ, gỡ gạc tí ti thì thị Hăm chỉ chống cự qua loa rờ máng và chỉ khề nạt rằng :

— Chớ, «iu» chớ có lên xôn ! «iu», nên nhớ rằng «ai» là gái có chồng. «Hi» cũng là Sĩ quan cấp Tá như «iu» vậy, «iu», nên nề «hi» chút chút !

Anh Đại Tá Cờ Hoa tức Cồ-lô-neo Dân Sơn bèn vênh mặt lên mà rằng :

— Tá An Nam làm sao sánh với Tá Mèo quốc được, hờ «đặc-linh» ? Lương của Tá An Nam chưa bằng một góc lương Binh Bét của Mèo, cưng ơi !

Thị Hăm cảm thấy tủi thân quá nhưng cũng đồng ý với anh Mèo già này. Bên cạnh nhà thị Hăm có thằng thượng sĩ mèo chỉ tiền nhà 6 chục xấp một tháng tiền người làm (kiếm thêm chức «máy may») 2 chục ghim nữa chưa kể đủ thứ tiền chi lát vật khác. Coi như vậy đủ thấy lương tháng 2 chục ngàn đồng của anh Thái Tá An Nam chẳng khác gì giấy vệ sinh cả.

Tuy nghĩ vậy, nhưng thị Hăm vẫn nói cứng :

— Linh An Nam đâu có cần nhiều lương. Tuy chồng tôi là Thái Tá nhưng Thái Tá quân lực An Nam giá trị hơn cả Thái Tá mèo quốc, «iu» Đương có tương bố nhè !

Anh Cồ-lô-neo Dân Sơn sau khi bị kẻ nệ cái tù đứng vào mồm như vậy thì, không giận không tức mà lại khoái thị Hăm hơn nữa.

Anh Mèo già này, sống ở nước Giao Chỉ đã lâu, đã tung tiền ra mua đàn bà con gái Giao Chỉ nhiều nên đã chán ngấy thứ con gái dễ dãi, chịu chơi rồi. Hắn thích thứ gái khó khăn, nhất là loại gái đã có chồng đang goang để cái trò chơi ái tình lẽ của hắn thêm phần «suyt păng». Bởi vì, dù hắn có qua xứ Giao Chỉ lâu năm, hắn cũng chưa quên nổi cái bản chất mất dạy của lũ chán bỏ miền Texas, một thứ như Freud và sau này, Bác sĩ Kingsey đã nói, là một loại người bệnh hoạn về phương diện tình dục. Loại cao bồi này, hồi nhỏ đi chăn bò, gần súc vật nhiều nên mắc bệnh vật dục, bỏ dục, chuyên môn làm ái tình với bò cái. Chữ cow-boy có nghĩa là thằng con trai... bò cái chứ không phải là thằng chăn bò. Vì nếu là thằng chăn bò việc gì phải dùng chữ cow-boy mà không dùng chữ ox-boy ? Chẳng lẽ trong đàn bò chỉ chăn bò cái thôi, còn bò đực để chết đói, chết dấm chết dúi hay sao ? Trong một đàn bò, không có bò đực thì bò cái làm sao có bầu, làm sao đẻ ra con bê ? Trở lại vấn đề cow boy, mấy anh chăn bò cái ở Mèo quốc, đều có trạng thái tình dục bệnh hoạn tức là vật dục, bỏ dục. Sang xứ Giao Chỉ, cóc được chăn bò cái, các anh bị dồn nén nặng nên trạng thái tình dục biến thái thành loạn dục, k hó khăn dục. Nghĩa là các anh no cơm ấm cật dậm dậm khắp nơi, thích đi chim chuột gái có chồng, để thỏa cái tự ái của mình.

Bởi thế, thị Hăm nhà ta tuyên bố tuyên mệ hung hăng bao nhiêu thì Cồ-lô-neo nhà nó lại càng

khoái chí, muốn chiếm đoạt thị Hăm bấy nhiêu.

Tiếp theo cái màn trình diễn sơ khởi là tặng sứ cheng, si lip, rốp-đồ-xam, phấn son, nước bông, mèo già Dân Sơn mua cho thị Hăm một cái tape-recorder Akai và một lô băng nhạc ái tình nguyên si made in U.S.A.

Chiếc Akai với hai cái loa to như cái mã mề thẳng ăn mây này, giá bán ở ngoài tiệm tới cả trăm xếp. Và cái anh Thái tá An Nam, thằng chồng Giao Chỉ của thị Hăm đã từng ước ao, đã tính chơi hội trong 2 năm trời để mua về trước là để nghe hát xướng véo von sau là để học tí Anh văn còm hòng có dịp xuất dương kiếm tí Đô la lẻ. Nhưng 2,3 năm đã qua hội chưa chơi được xỏ số chưa chơi trúng nên Akai chưa thêm có.

Nay, tự dưng có một anh mèo điên nằng nặc đòi khiêng tới nhà thị Hăm để dâng lên nàng thì thị Hăm không khứng chịu, thấy cũng ưỡng, thấy cũng tội nghiệp anh Mèo điên quá chừng. Người ta đã có lòng thành gửi đến, không nhận thì nó ấy này làm sao ấy, các cụ ạ. Dù sao mình cũng phải chứng tỏ với người ngoại quốc ngoại xềng là mình «nịch sự», mình biết nhận đồ «ca đờ» chứ mình hông có phải là dân nhà quê nhà mùa,

Với chiếc Akai mới toanh, nghe rõ cả tiếng ca sĩ gái nách khi hát, với những bản nhạc tình «ai lơ viu, iu lơ mi, hi lơ hu» tùm lum tà la, trong những lúc canh khuya trần trọc, vật vờ, ngủ không đặng, thị Hăm nằm ôm gối ôm, nghe nhạc, thấy buồn buồn, nhột nhột khắp mọi chỗ trên người và thấy nhớ nhớ một cái cóc khô gì đó, diễn tóa ra đây sợ lính bắt vì tội xúc phạm thuần phong mỹ tục nên diễn tóa không nổi. Đồi lúc thị Hăm nhớ những phút kiến tạo tí nhau với chồng. Đồi lúc thị Hăm nhớ tới sự tử tế và bàn tay, bàn chân lông lá của anh Mèo già.

Anh Mèo già Dân Sơn là một cây xanh rờn về tâm lý ái tình nên sau khi tặng đồ tặng đặc, chàng ta biến mất một thời gian. Ngán đề chứng tỏ rằng ta đây biểu xén đồ lễ đấy nhưng ta không thêm ý vào cái tư thế đó để tấn công đâu. Sự vắng mặt của Dân Sơn làm thị Hăm nghĩ ngợi nhiều, nghĩ nhiều hơn là nghĩ đến anh chồng cả khổ, đang hùng hục phục vụ quân đội nơi tiền tuyến xa xôi.

Anh Thái Tá khốn khổ này ngày nào cũng hi hục viết thư về cho thị Hăm, kể về sự tình, nào khổ nào cực, nào nhớ, nào thương, nào thêm v.v nhưng thị Hăm đọc nhiều chừng nào, chán chừng này vì thị Hăm thấy anh chồng chỉ sao cuộc đời khó quá đời chị nếu cứ dính liền với anh ta chắc cũng tâm tới hoài mà thôi. Do đó chị cũng chả thêm trả lời thư, lâu lâu viết 1 cái thì than bạn bù đầu, bù óc, không có thời giờ rảnh mà thư từ đâu, đừng tưởng bỏ mà chờ mà mong tin tức vợ, con.

Về phần anh Cồ-lô-neo Dân Sơn, sau một thời gian lánh mặt cho cú đòn anh đánh ra đã thấm sâu vào lòng thị Hăm, anh tới nhà thị, trước là để biểu tí kẹo bánh, nước ngọt cho lũ con anh Thái Tá, sau là ở lại dùng cơm An-Nam thanh đạm do chính tay thị Hăm nấu nướng.

Trong những phút cơn no rượu say nhạc tình rên ri anh mèo già qui xuống chân thị Hăm hôn cái chân thú của thị Hăm chùn chụt và lấp bắp nói những tiếng yêu đương mèo quốc thật là làm cảm.

Thị Hăm đang cơn hứng tình vì xa chồng quá lâu anh mèo tuy già nhưng to con và quắc thước lắm, hơn nữa thị Hăm lại nhủ rằng : có cho nó tí thì cũng chả mòn mát một ly ông cụ nào ; «Nó» cũng đã rách mướp từ lâu, còn gì mà giữ ; có sơn son thếp vàng để thờ cũng chẳng được, chẳng linh thiêng gì đâu !

Thế là có một sự nhích tới một tí. Trong phút sung sướng, thị Hăm rên ri gọi chồng :

— «Mình ơi, em nhớ, em yêu mình nhiều nhưng mình ở xa em quá, em cô đơn quá, em tưởng tượng thằng Mèo này là mình đấy. Tuy gần nó nhưng em tưởng em đang gần mình đấy, mình hiểu ý em chứ ?...»

Cho như là anh Thái tá An-Nam, chồng của mình đã hiểu—dù sự thật, bố ai mà hiểu được cái ý nghĩ kỳ cục, tầm bậy tầm bạ như vậy. Thị Hăm bèn nhớ thương anh chồng qua thân xác anh Mèo to khỏe, tràn đầy sinh lực. Riết rồi nó quen đi, nó thành một thói quen, một nhu cầu. Sự có mặt của Dân Sơn trong cuộc đời thị Hăm kể như là điều kiện bắt buộc rồi.

Lúc đầu, thị Hăm tưởng là mình đùa chơi cho vui, giả vờ yêu thương để bắt địa anh mèo. Nhưng, thị Hăm đã làm to. Thị Hăm đã ngoài 30, đã có chồng, 4 con nhưng yếu đuối, nhẹ dạ như một đứa con gái mới lớn nông nổi và lãng mạn. Giờ đây, chính thị Hăm nhận rõ điều này : sự gần gũi với chồng không còn làm thị rung động bằng những lần nằm trong vòng tay anh Mèo già.

Bởi lý do đó nên mỗi lần anh chồng xin được vài ngày phép về thăm vợ con, đôi hồi gần nhau thì thị Hăm viện đủ cớ để chối từ. Nhiều khi thấy chồng hung hãn quá, thị Hăm mua ngay bông vệ sinh bịt chặt lại, nói dối chồng là tới kỳ «kinh nghiệm». Anh chồng nhà ban, phải lo trăm chuyện, thời giờ nào mà nhớ mà tính cái vòng kinh kỳ của vợ ! Cho nên thị Hăm bảo «kẹt», có «Hiển Bình cầm cờ đỏ gác cửa» thì anh Thái Tá chỉ có nước thở hắt ra, nằm ngửa nằm nghiêng, lục đục cả đêm rồi sáng sớm, ra đơn vị lòng tức cứ anh ách, lên đến óc rồi, chứ bộ rờn chơi sao !...

Cái sự bỏ lễ của thị Hăm dần dần cả sở, cả xóm, cả phố của Hăm, ai cũng biết. Đề tỏ lòng thương cảm, tội nghiệp anh chồng Thái Tá mắc đi chính chiến vợ ở nhà cho mộc sừng, một thằng phải gió ở trong hèm, dạy con nít hát rằng :

Từ ngày, từ ngày đất nước loạn ly ...

Có chàng Thái Tá, ra đi, ra đi diệt thù (uuu)

Chàng từ, chàng từ chính chiến miền xa... (bis)

Em bèn, em bèn vung vít... vô ra, vô ra Long Bình

(I I)

... Chiều chiều, chiều chiều anh mèo lại chơi...

Chàng về, chàng về mang cái sừng... hươu...

Cái đầu, cái đầu mộc sần bao nhiêu, bao

hiều là sừng (ừ ừ)

(kỳ sau tiếp)

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Béta)

- ĂN NGON — MAU ĐÓI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(S9M BVTIQCBP)

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồ

Chữ trình còn một chút này...

Sau vụ những anh dân biểu buôn lậu bị bắt tại trận một số dân biểu khác vội la toáng lên rằng chúng nó đã làm mất uy tín của Hạ viện, cứ làm như cái uy tín của Hạ viện là to lắm là ghê gớm lắm. Thật ra thì nó còn mẹ gì nữa đâu, nếu có thể lấy thước đo thì nó không bằng một chiếc lá đa nữa. Có thể cái lá đa của nàng Kiều hay của em Thoa còn to hơn là cái uy tín của Hạ viện nhà các em. Thế mà nay các anh dân biểu còn đòi bảo vệ cái uy tín ấy thì đúng là các anh thuộc loại «gái đi già mồm» rồi!

Từ xưa tới nay, không ai nhìn thấy cái uy tín của Hạ viện đâu, vì nó nằm ở chỗ kín quá. Người ta chỉ thấy một đám sâu bọ bần thiêu.

Anh thì buôn lịch ở trường, buôn xì líp, xú chiêng. Anh thì ăn cắp tương Chàm hoặc đem hàng va li bạc ra ngoại quốc. Chị thì cạo sửa sự vụ lệnh ăn cắp tiền của dân đem chồng con ra ngoài du hí. Chị khác thì xin đi khách những 17-18 nước để cho bọn ngoại quốc nó «bê». Đó là chưa kể những trường hợp teo chim, những cảnh luồn cửa trước, cửa sau hành pháp, chửi thề đánh lộn nhau chỉ chóc hoặc những cánh tay bần giờ lên đóp 134 xin một tháng. Nguyên sự việc các anh chị dân biểu tự biểu quyết tăng lương cho mình cũng đủ biến các anh chị thành đồng phân rồi, còn đâu mà nói tới uy tín nữa. Nay, các anh lại làm thêm một chuyến tàu vét bằng cách buôn vàng lậu, thuốc phiện trắng cả hàng chục ký. Vì các anh làm quá cho nên mới bị tóm. Nếu như các anh mà thoát được chuyến này thì các anh vẫn còn «uy tín» lắm, bảnh lắm, vẫn còn là những đệ nhị phó chủ tịch kiêm chủ tịch một cái liên hiệp nghị sĩ to to bố bố như ai. Nhưng chẳng may các anh đã tới ngày mặt. Những chiếc mặt mo trên mặt các anh đã bị gỡ xuống. Chẳng qua có một số anh nhờ may mắn thoát được chữ thật ra nào có tốt đẹp gì cho cam mà lên mặt: «Chữ trình còn một chút này mà thôi!». Nàng Kiều ngày xưa có quyền thốt lên như vậy vì trong mười lăm năm luân lạc, dù có bị làm điếm nhưng đó là do hoàn cảnh xô đẩy. Đàng này các anh dân biểu lại tự ý «hành nghề» thì còn chữ trình còn mẹ gì nữa?

Ghê tởm những anh đạo đức giả.

Trong số những anh đời với vát «uy tín» cho Hạ viện một cách hung hăng lại chính là những anh đã từng mang nhiều tai tiếng. Thậm chí nhà tu Phi Lạc cũng chẳng hơn gì ai, cũng từng bị tố là xuất ngoại buôn bán lem nhem thế mà nay người cũng hung hãn đòi «chém đầu» những anh buôn lậu khác. Tin sao được?

Thường trước đây mỗi khi có chuyện bần xảy ra tại HV, các anh chị dân biểu vẫn bênh nhau, che dấu cho nhau rồi đầu cũng vào đây cả vì cùng là cá mè một lứa mà. Nay sự thế xảy ra thối quá, không thể đầu được nên các anh chị bần đồ vẩy cho nhau, tương chế được kẻ khác bần là mình được sạch. Theo sự mô tả của nhà báo thì sau khi nghe tin những anh buôn lậu hạng bự bị chớp và «uy tín» nhà mình bị mất, có anh dân biểu đã khóc, có anh rụn rẩy, có anh buồn phiền than vãn, có anh giơ tay lên trời mà chửi. Các anh này tuyên bố, kết án nhau cứ

nhặng xỉ cả lên làm như mình là sạch nhất trên đời. Có biết đâu các anh ấy cũng thuộc loại bần cố hạng, chỉ khác r điều là mỗi thứ bần một khác thôi. Nếu không bần thì các anh chị ấy đã chẳng ngứa tay ra mà lãnh những 134 xin một tháng trong khi bọn dân ngu thì đang ngất ngư vì bị Lê Duẩn nó hành hạ, đã chẳng ăm cả tương Chàm và hàng va li bạc ra ngoại quốc. Thế mà nay thấy đồng viện buôn lậu, có ana lại buôn phiện, giờ hai lên trời mà than thì trời hiểu thế chó nào được. Các anh giả dối thấy mẹ.

Tại sao lại không cho ra?

Sư ông Huyền Quang của phe Án Quang vừa tuyên bố, trong kỳ bầu cử sắp tới, Á.Q sẽ không giới thiệu anh nào ra nữa. Lý do: các anh dân biểu hiện thời bần quá trong số có cả những anh do thầy, cha đưa ra. Nếu bây giờ lại giới thiệu nữa và sau này các anh ấy lại ăn bần thì mất cả uy tín của giáo hội đi.

Các sư ông thận trọng như vậy là tốt nhưng thận trọng không có nghĩa là thiếu tự tin. Ở đây thì hình như các sư ông đã mất tự tin, đã hoang mang trước những sự ăn bần của các dân biểu, những tên mà chính các ông trước đây đã đưa ra đã bắt bọn đệ tử bỏ phiếu.

Thật ra, trong bất cứ cuộc bầu cử nào hiện thời, các thầy, các cha cũng có một ảnh hưởng quan trọng. Đàng phải thì bết quá rồi, cứ tri chỉ còn trông cậy ở các thầy, các cha đưa mình trong vấn đề giới thiệu người xứng đáng đại diện. Thế nên, nếu các thầy, các cha, trước đây, chịu tìm những người thật sự sạch sẽ, liêm khiết mà đưa ra đầu đến nổi. Nhưng các người đã bị mờ mắt bởi những lễ vật, những lời nịnh bợ hoặc những cái lạy như tế sao của những anh lem nhem rồi nhắm mắt giới thiệu bừa, bắt con chiến, phạt tử phạt bỏ phiếu cho họ. Thành ra chính các thầy, các cha đã đưa bọn bần vào tòa nhà lập pháp khiến chúng quấy nát như hiện tại. Các thầy, cha cũng là những người có tội.

Nay, vấn đề không phải là «không giới thiệu» nữa mà là phải giới thiệu cho cần thận, cho đúng đắn, phải làm một cuộc tuyển lựa chẳng hạn. Anh nào hội đủ một số điều kiện căn bản như không dốt luật, có tác phong đạo đức, có thành tích sạch sẽ trong quá khứ thì cứ việc giới thiệu ra nếu quả thực có một cuộc bầu cử trong sạch. Hà tất phải rết trước những anh dân biểu buôn lậu hiện tại. Hay là chính các thầy, các cha cũng không tin rằng mình sạch nữa? Trường hợp này thì phải xét lại vì nếu các vị bần mà giới thiệu người đại diện thì phiền lắm. Có lẽ qua những kinh nghiệm giới thiệu ai nữa lại hay hơn cứ để thẳng dân ngu nó chọn lựa có khi còn sạch sẽ hơn. Chúng nó không tin các thầy, các cha nữa đâu!

Cái may của Tổng Ngoc.

Từ khi xảy ra vụ mấy anh dân biểu buôn lậu bị bắt quả tang báo chí và dư luận quay hết mũi dùi về phía tòa nhà hát bội, quên bống mất mặt trận

đánh lộn với anh Tổng Ngoc. Thế là Tổng Ngoc cả thắng và mừng rỡ ra mặt. Người lại vừa cho đăng báo một quả tặng giá la ve, nước ngọt là những thức giải khát bình dân và cần yếu của bọn dân ngu khu đen. Có thể nhân cơ hội bằng vàng này, người sẽ làm một vài quả du kích tặng giá nữa để trả thù những kẻ đã chửi bới người.

Trong khi đó, lại có nguồn tin cho rằng, thủ phạm các vụ buôn lậu vàng và bạch phiến vừa rồi chính là Tổng Ngoc. Tổng Ngoc sai cho ra 7 món ăn kinh tài, bị bọn nghị sĩ, nghị viên và báo chí đánh rất quá bèn nghĩ ra một kế rất hay. Người cho đàn em ra ngoại quốc, trong số có «má Hải», mua thật nhiều vàng lậu và bạch phiến đem dúi vào va li các dân biểu, nói dóc đó là xì líp, xú chiêng cứ việc mang về mà lãnh hoa hồng, không sao đâu. Các dân biểu Thiện, Luyện mặc dù đã làm tới dân biểu nhưng vẫn dốt luật pháp quốc tế (vì chưa được học tới ba o giờ) và mặc dù đã đóp mỗi tháng 134 xin vẫn còn chưa thấy đủ nên nghe lời hứa hẹn kia, tưởng bở liền nhận lời đem hàng về. Thấy con mồi vào rông, bọn đàn em của Tổng Ngoc lập tức đi báo cho bọn cớm Interdol và bọn quan thuế phi trường TSN biết, thế là các anh dân biểu mang đồ lậu bị bắt tại trận.

Kết quả, các anh dân biểu biến thành nạn nhân và mặt trận đánh Tổng Ngoc liền quay ngoác qua mặt trận đánh dân biểu buôn lậu. Tổng Ngoc thờ phào sung sướng, một mặt người chuẩn bị tung thên vài quả tặng giá nữa, mặt khác, người làm một bản báo cáo gửi cho Lê Duẩn tường trình về những thành quả rực rỡ của nền kinh tài miền Nam.

Chiến dịch dọn đồ

Trong những ngày gần đây, người ta thấy các công ty tư chuyên lo về việc dọn đồ bần rộn tít tít. Thân chủ của họ là những chàng mặc đồ lớn, mặt mũi hớt hải tới nhờ công ty dọn gấp đùm những thứ đồ lậu trong nhà. Nhiều công nhân được thuê tới ngạc nhiên thấy đờ đạc họ phải dọn thật đặc biệt. Có những thứ to lớn, cồng kềnh như những vật liệu dùng để xây cất biệt thự, có thứ xăn xùi, cũ kỹ như những pho tượng thời xưa, có thứ đặt trong những chiếc hộp bích qui hình chữ nhật hoặc từng thời nặng gói giấy rất kỹ. Lại có những va li mở trộm ra thấy bên trong toàn những xì líp, xú chiêng đàn bà, một số va li khác thì toàn lịch cũ chường xech xy trăm phần trăm... Đó là chưa kể những thứ linh tinh khác, trong số có những chiếc máy nhỏ nhỏ được ghi chú bên dưới là «máy bơm chim» và cả những củ sấm rất qui.

Hỏi ra mới biết đó là đồ của các anh dân biểu được liệt kê trong danh sách những nhà buôn lậu nổi tiếng trên thế giới. Theo sự tiết lộ của các công ty tư thì họ đã dọn đồ cho tới trên một trăm anh chị dân biểu, trong số đó có cả vị Hôi Dương Liệt Lão, nhà tu Phi Lạc, nàng Kiều Lá đỏ, nữ hoàng Nin đế và đức vua «xướng đường»... Sở dĩ có chiến dịch dọn đồ trên vì có tin sẽ có một cuộc xét nhà tất cả các dân biểu rất gắt gao để tìm đồ lậu.

Sau chiến dịch dọn đồ hiện nhà các dân biểu đều sạch trơn chẳng thấy một chút bạch phiến hắc phiến nào trên mình vợ con dân biểu cũng chẳng còn một chút nữ trang ngay cả những loại xú chiêng xì líp hạng luych cũng mất biến hết. Thế là các anh quan thuế VN và Interpol đánh thất bại. Trong khi đó chủ tịch Lương nuốt vội cho hết một củ sấm rồi đứng ra phân bua: «Đó thấy không? Qua có đồ lậu đồ liếc gì đâu mà tụi nó vu khống làm mất cả thể diện của Hạ viện đi. Không tin thì cứ tới khám qua đi!».

CÀM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẮP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu
Con Voi Đỏ

Có gì đàm ẩm và lý thú bằng: mời nhau
dự tiệc tại từ lâu TÂN SƠN NHẤT:

Restaurant AÉROPORT

— Đễ tiện người thân-tin xuất ngoại!

— Đễ tước người ân-nhân hồi-hương!

Vừa giữ được giờ-giấc tốt-đẹp khi máy bay cất cánh;
Hoặc nồng-nàn đón nhau khi mới đặt chân về lòng đất ME.

Trên một sân gác mộng mơ của
từ lâu AÉROPORT TÂN SƠN NHẤT

Nhân dịp kỷ niệm 4 năm ngày ban hành hiến pháp

THỬ XÉT XEM 4 NĂM QUA, HIẾN PHÁP ĐÃ ĐƯỢC THI HÀNH RA SAO?

Số báo này tuy đề ngày 2-4, nhưng phát hành đúng vào ngày kỷ niệm 4 năm ngày ban hành hiến pháp. Thế là đệ nhị Cộng Hòa đã được 4 tuổi, một đứa con nít để vào ngày ban hành HP, đến nay đã chạy nhanh nói sôi, và bắt đầu cắp sách đến trường. Thời gian đi thật mau. Những người làm ra hiến pháp, đến nay kẻ mất người còn. Nhưng người tuyên cáo ban hành hiến pháp, là Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu, nay vẫn còn đó, chỉ khác danh xưng, từ chủ tịch Ủy Ban Lãnh Đạo Quốc gia, thành Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa.

Theo Tổng Thống đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần, chế độ này là chế độ dân chủ pháp trị, tinh thần trọng pháp được đề cao. Trong một Quốc gia, hiến pháp là đạo luật căn bản quan trọng hơn cả. Cho nên, sau 4 năm được ban hành, nhân dịp kỷ niệm ngày khai sanh Đệ II Cộng Hòa, sau đây, Con Ong xin làm một chút so sánh những điều khoản căn bản trong hiến pháp với thực tế, xem chế độ này đã « trọng pháp » như thế nào. Những điều trong ngoặc kép là trích nguyên văn hiến pháp. Kèm theo là nhận xét của CO

ĐIỀU 1: « Việt Nam là một nước Cộng Hòa, độc lập, thống nhất, lãnh thổ bất khả phân... »

Lãnh thổ này còn bị phân chia, chưa biết bao giờ mới có thể thống nhất. Còn có độc lập hay không, thì mọi người biết rồi.

ĐIỀU 2: « Quốc gia chủ trương sự bình đẳng giữa các công dân, không phân biệt... »

Mới đây, Tổng Thống miễn thuế lương bổng cho công chức quân nhân, tư chức vẫn phải đóng như thường. Vậy là bình đẳng về quyền lợi?

ĐIỀU 3: « Ba cơ quan lập pháp, hành pháp và tư pháp phải được phân nhiệm và phân quyền rõ rệt... »

Hành Pháp đã từng « mượn tạm » quyền làm luật của Quốc Hội để tăng thuế kiểm ước, để « sửa lưng báo chí » v.v...

ĐIỀU 4: « I. VNCH chống lại chủ nghĩa C.S dưới mọi hình thức. »

2. Mọi hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa CS đều bị cấm chỉ ».

Tổng Thống đã từng đề nghị cho Cộng Sản tham gia bầu cử và ứng cử. Nhiều kẻ gần như công khai tuyên truyền cho CS mà vẫn chẳng

hề gì. Trong khi nhiều tờ báo chống Cộng, lại bị truy tố ra tòa lãnh án.

ĐIỀU 5: « Quốc gia tôn trọng nhân phẩm... »

Nhiều anh đề tóc dài bị « xõn » giữa đường, hoặc bắt « triều lãm », làm trò cười cho thiên hạ.

ĐIỀU 7: « Không ai có thể bị bắt bớ, giam giữ, nếu không có mệnh lệnh hợp pháp của cơ quan có thẩm quyền luật định... »

« Bị can và thân nhân phải được thông báo tội trạng trong thời gian luật định. Mọi sự câu lưu phải đặt dưới sự kiểm soát của cơ quan tư pháp. »

« Không ai có thể bị tra tấn, đe dọa, hay cưỡng bách thú tội... »

« Bị can được suy đoán là vô tội cho đến khi bản án xác nhận tội trạng trở thành nhất định. »

Những khoản kể trên quy định bởi điều 7 thật tốt đẹp, nhưng thực tế, thì :

— Nhiều người đã bị bắt không do mệnh lệnh hợp pháp.

— Nhiều bị can bị bắt mà thân nhân không biết vì tội gì, và mang đi đâu, tất nhiên không được đặt dưới sự kiểm soát của cơ quan tư pháp.

— Việc tra tấn đánh đập, thì quá thường, hình ảnh mấy chục sinh viên bò lê bò càng kéo tới TCPV, mọi người vẫn còn nhớ.

— Nhiều bị can bị đối xử như một kẻ có tội ngay từ khi bị bắt. Có khi bản án xác nhận tội trạng đã bị tiêu hủy, mà bị can vẫn còn bị giam cầm (trường hợp Trần Ngọc Châu).

ĐIỀU 8: « Đời tư, nhà cửa và thư tín của công dân phải được tôn trọng. »

« Không ai được quyền xâm phạm, khám xét nơi cư trú, và tịch thu đồ vật của người dân... »

— Đời tư bị xâm phạm, là chuyện quá thường.

— Nhà cửa của dân ai đột nhập chả được, kể cả nhân viên công lực, lần kẻ cướp.

— Thư tín thỉnh thoảng mới bị kiểm duyệt, nhưng thư gửi ra ngoại quốc dần nhiều cò, thì nhiều phần chắc là cò sẽ được bóc ra, và thư được quăng vào sọt rác.

— Xét nơi cư trú của tư nhân, dù ban ngày hay ban đêm là quyền tự tiện của các toán kiểm soát từ khai gia đình. Còn việc tịch thu đồ vật, thì lâu lâu, thấy mấy cái đồ hay hay, không lấy để làm gì?

ĐIỀU 10: « Nền giáo dục

cơ bản có tính cách cưỡng bách và miễn phí. »

« Nền giáo dục đại học được tự trị. »

Con nít tại đó thành đương nhiên được thụ nhận vào lớp 5 trường công, nhưng mỗi ngày học từ 12 giờ đến 2 giờ trưa, ráng chịu.

Còn đại học thì lưu đạn cay là món ăn quá quen thuộc.

ĐIỀU 11: « Một ngân sách thích đáng phải được dành cho việc phát triển văn hóa giáo dục. »

Ngân sách 1971, văn hóa giáo dục chỉ chiếm có hơn 4 phần trăm, trong khi ngân sách quốc phòng chiếm 70 0/0.

ĐIỀU 12: « Chế độ kiểm duyệt không được chấp nhận ngoại trừ các bộ môn điện ảnh và kịch trường... »

Tất cả các nhật báo và báo định kỳ hiện phải chịu chế độ kiểm duyệt trá hình; bằng cách « tự ý đục bỏ » những chỗ nào sờ kiểm duyệt sợ làm hại vườn lông chân của các quan lớn. Còn sách vở vẫn phải bị kiểm duyệt công khai, nấp dưới một tên rất hiền từ, là « phối hợp nghệ thuật. »

ĐIỀU 13: « Mọi công dân đều có quyền tự do hội họp và lập hội trong phạm vi luật định. »

Hội họp thì được, miễn là phải xin phép. Nếu chưa được phép, dù làm đám cưới hay đám giỗ, cũng có thể bị hốt.

ĐIỀU 14: « Mọi công dân đều có quyền tự do cư trú, đi lại, xuất ngoại và hồi hương... »

Cư trú mà chưa kịp điều chỉnh tờ khai gia đình, thì bị hốt là cái chắc. Đi lại từ tỉnh lẻ lên thủ đô, phải có giấy phép. Còn đi lại trong thành phố, phải coi chừng dây kẽm gai, nếu không, « binh sĩ sẽ nổ súng » !

Việc xuất ngoại, thì chỉ dễ dãi với các dân biểu đi buôn lậu. Việc hồi hương cũng chỉ là giấc mơ của Tướng thối mũi Nguyễn Chánh Thi.

ĐIỀU 15: « Quốc gia nỗ lực tạo công việc làm cho mọi công dân. »

Nếu có bị sờ Mỹ sa thì ráng chịu !

ĐIỀU 18: « Quốc gia có nhiệm vụ thiết lập chế độ cứu trợ xã hội và y tế công cộng. »

Quốc gia có nhiệm vụ nâng đỡ đời sống tinh thần và vật chất của các chiến sĩ quốc gia, bảo trợ và dưỡng dục các Quốc gia nghĩa tử ». Muốn biết chế độ cứu trợ xã hội như thế nào, cứ đi châu chực lãnh quà tặng 1 hôm sẽ

biết. Muốn biết y tế công cộng ra sao cứ tới các nhà thương thì sẽ biết.

Còn việc lo cho các chiến sĩ quốc gia, thì cứ đi hỏi các phe binh xuống đường từ một năm qua, và các quả phụ tử sĩ, thì biết.

ĐIỀU 19: « Quốc gia công nhận và bảo đảm quyền tư hữu... »

« Quốc gia chủ trương hữu sản hóa nhân dân. »

Giới chủ điền kêu trời như bọng về luật « người cày có ruộng » đã truat hữu ruộng nương của họ, kể cả những người chỉ có một ít mẫu, mà phải đi lính không thể trực canh được. Ngoài ra, với cặp đảo Thương Kim Ngọc- Bích Huệ, thì nhân dân ngày càng đi gần tới chỗ « vô sản hóa », chứ làm chó gì được hữu sản hóa !

ĐIỀU 20: « Quyền tự do kinh doanh và cạnh tranh được công nhận nhưng không được hành xử để nắm giữ độc quyền, độc chiếm hay thao túng thị trường... »

« Quốc gia đặc biệt nâng đỡ những thành phần yếu kém về kinh tế. »

Thực tế, người ta thấy rằng bọn tài phiệt và Ba Tàu Chợ Lớn tha hồ lũng đoạn thị trường, do đó những thành phần yếu kém về kinh tế ngày càng khốn nạn.

ĐIỀU 23: « Quân nhân tại ngũ không được sinh hoạt đảng phái... »

Thử ra ngoài Trung mà hỏi ông Tướng Hoàng Xuân Lãm xem, thằng nào không hoạt động cho « đảng ta có yên được không? »

ĐIỀU 26: « Mọi công dân đều có nghĩa vụ bảo vệ hiến pháp và tôn trọng luật pháp. Chỉ có công dân mới có nghĩa vụ bảo vệ hiến pháp và tôn trọng luật pháp, các quan lớn vẫn vi phạm hiến pháp tùm lum và nhiều khi coi luật pháp đếch có ký lô nào cả. »

ĐIỀU 27: « Mọi công dân đều có nghĩa vụ thi hành quân dịch theo luật định »

Riêng con ông cháu cha, thì tha hồ xuất ngoại để trốn quân dịch.

ĐIỀU 28: « Mọi công dân có nghĩa vụ đóng thuế theo luật định »

Người dân đã phải đóng thuế kiểm ước không theo luật định, mà theo nghị định của Tổng Trưởng Kinh Tài.

Mới đây, T.T đã miễn thuế lương bổng cho công chức và quân nhân (cao cấp). Có lẽ thành phần này không

thuộc hàng ngũ « công dân ». Riêng T.T được miễn các sắc thuế đánh trên hàng nhập cảng tư dụng.

ĐIỀU 29: « Mọi sự hạn chế các quyền công dân căn bản phải được qui định bởi một đạo luật... »

Có có luật hạn chế, nhưng người dân vẫn bị hạn chế, là chuyện thường.

ĐIỀU 30: « Quyền lập pháp được quốc dân uỷ nhiệm cho quốc hội... »

Bốn năm qua, đã có mấy lần hành pháp tự ý « mượn tạm » quyền lập pháp của Quốc hội, vì dụ vụ thuế kiểm ước, khiến Robert chức phải đi kiện lên TCPV.

ĐIỀU 37: « Trong suốt thời gian pháp nhiệm, ngoại trừ trường hợp quá tang phạm pháp, không thể truy tố, tạm nã, bắt giam hay xét xử một dân biểu hay nghị sĩ, nếu không có sự chấp thuận của ba phần tư tổng số dân biểu hay nghị sĩ. »

Trần ngọc Châu đã bị bắt xử và tổng giam mặc dầu không quá tang phạm pháp, cũng không có phép của 3/4 Dân Biểu.

ĐIỀU 39: « Quốc hội có thẩm quyền: I. biểu quyết các đạo luật... »

4 năm qua, QH chỉ làm được mấy đạo luật vô vãn, còn toàn chia nhau xuất ngoại du hí, và buôn lậu !

ĐIỀU 55: « Khi nhận chức Tổng Thống tuyên thệ trước quốc dân với sự chứng kiến của Tối Cao Pháp Viện và Quốc Hội: « Tôi long trọng tuyên thệ trước quốc dân sẽ bảo vệ tổ quốc, tôn trọng hiến pháp, phục vụ quyền lợi quốc gia dân tộc và tận lực làm tròn nhiệm vụ Tổng Thống VNCH. »

Khi Tổng Thống đầu tiên của Đệ Nhị Cộng Hòa nhận chức, đã chỉ có sự chứng kiến của Quốc Hội, thiếu sự chứng kiến của Tối Cao Pháp Viện. Hiến Pháp bắt lệ tuyên thệ của TT phải có hai người chứng, mà chỉ có một, vậy có hợp lệ không?

Có lẽ cũng vì thiếu một « người chứng » là TCPV, nên lời thề chẳng cần tôn trọng, vì thế, trong bốn năm qua, Tối Cao Pháp Viện đã tuyên phán Tổng Thống vi phạm hiến pháp ít nhất ba bốn lần.

Tất cả những điều quass trọng trong HP đã lần lượt kể hết, kỳ dư còn các điều khác không mấy quan trọng nên thôi.

CẢ KÊ DÊ NGÕNG

MỘT HUY CHƯƠNG VÀNG KHÈ TẶNG BỘ... VÕ RỪNG

Trong cái xã hội thú hoắc này, tôi vẫn để riêng một chút lòng thành, để kính trọng mấy nhà giáo. Không thấy ai tội nghiệp và đáng thương bằng nhà giáo. Tôi làm nghề viết báo nham nhò, chọc giỡn khắp thiên hạ, nhưng bao giờ chọc tới những người, đang làm nghề bán cháo phôi, mà tôi cho rằng, vẫn còn sót lại một chút lương tâm.

Có nhiều người bạn tôi, rất bị quan, thì cho rằng, các ông thầy giáo, sở dĩ bàn tay còn sạch, là vì không có cái gì để mà thi thố được tài tham nhũng, mà đã từ lâu được coi là một truyền thống rất tốt đẹp của dân tộc Giao Chi. Tôi không tin như vậy, vì tôi không đến nỗi quá bị quan, nhìn vào đâu cũng chỉ thấy toàn màu hắc ám. Người ta còn sống thọ thời một chút cũng chỉ còn cố giữ trong lòng được một chút niềm tin. Khi không còn tin được cái gì thì thà chết sướng hơn.

Tôi còn một chút lòng tin vào các ông thầy giáo.

Từ ngày Bộ giáo Dục ở đây, tuyên bố thẳng ra là Bộ chẳng có một chính sách nào cả, chính sách của Bộ chỉ là một thứ Võ Rừng tôi lại càng thấy thương nhà giáo nhiều hơn. Người chân đất, nói một cách khác những người nắm hết cả cuộc đời, ái tình sự nghiệp của mấy cô mấy thầy chỉ biết múa lên những đường võ không chiều số không chiều thứ thì mấy cô mấy thầy, chỉ là những kiếp bèo dạt hoa trôi sống không biết bờ biết bến. Mỗi thầy mỗi cô chỉ dành tạo lấy cho riêng mình một uy tín độc lập để mà nhờ đó sống lây lất qua ngày.

Cuộc tranh đấu của các thầy, các cô vừa mới xảy ra tuần rồi, tôi cho là một cuộc tranh đấu có chính nghĩa nhất, trong tất cả những cuộc tranh đấu xảy ra liên miên từ nhiều năm nay. Sự đòi quyền sống của họ có đầy đủ ý nghĩa. Không phải là thứ đòi quyền sống lem nhem thuộc loại Phún Ngô Bá Thành. Cũng không phải những lời đao to, búa lớn, những giải pháp hòa bình sắc mũi Cộng Sản, như vừa được thoát ra từ miệng một chú sinh viên còn hôi nồng mũi sữa con bò cái. Cuộc tranh đấu của các thầy, các cô, tuy rằng ôn hòa và giản dị, nhưng thật quan hệ cho tương lai đất nước, mà những nhà lãnh đạo, cần phải đặt lên hàng đầu, và phải tìm cho mau một biện pháp để giải quyết vấn đề.

« Trên con sông dài, lớp sóng sau đè lên lớp sóng trước. Trong cuộc đời, những người trẻ sẽ thay thế những người già ». Người già thì người chết, không có thể lột da mà sống mãi ở đời. Đào tạo một lớp người mới cho đất nước, đều chỉ có thể trông mong vào học đường. Nhưng làm sao để có một lớp người sau, khá hơn các bậc đàn anh nếu không khí của học đường đầy chất hăm dọa cái chán nản lúc nào cũng như đè nặng lên đôi vai những người giữ một trọng trách tạo tương lai của dân tộc?... Với một lối giáo dục và cách cư xử với những người ấy như hiện nay tôi tin rằng chúng ta chỉ làm cho đất nước này đã tằm tối, lại càng tối tăm thêm...

Đời sống hiện nay rất khó khăn. Bậc làm cha mẹ chỉ còn biết giao hết con cái cho học đường để còn thì giờ chạy gạo. Cái mất dạy của anh tài xế xe lam đối với ông

Hiệu Trưởng trường Minh Phụng tôi cho là một trường hợp hiếm có. Nhưng tiếc rằng nó đã xảy ra rồi, và sự liên lạc giữa gia đình và học đường đã bị rạn nứt trầm trọng. Tôi không đồng ý để cho luật pháp được phân xử vụ này. Khi một quân nhân phạm tội, thường được xử tại một Tòa Án Bình, với những thành phần chánh án, bồi thẩm, công tố, đều thuộc giới nhà binh. Vậy thì tại sao, vụ xử hành hung ông Hiệu Trưởng Minh Phụng, không lập một Tòa Án Giáo Dục, với những người ngồi xử thuộc giới nhà giáo?... Đưa ra pháp luật thì vụ Minh Phụng, chỉ là một vụ hành hung, mà yếu tố « có dự mưu » lại thật mơ hồ. Nhiều lần thì cũng chỉ phạt một hai tháng tù, hay mấy trăm đồng phạt vi cảnh, không xứng đáng với sự sôi nổi của vụ án. Như trên đã nói, vụ án này có một tính cách quan trọng đặc biệt, nói một cách đao to, búa lớn, thì lại còn có liên quan đến sự tồn vong của dân tộc. Nếu không xoa dịu được lòng căm phẫn của giáo chức, thì từ đây, sự dạy dỗ con trẻ sẽ được các thầy, các cô thực hành một cách chiếu lệ. Gia đình và học đường sẽ thực sự tách rời. Nạn du dăng và thanh thiếu niên hư hỏng sẽ trầm trọng tới một mức khủng khiếp. Xã hội sẽ rối loạn ghê gớm, chỉ vì cả hai thế giới, là gia đình và học đường đều không theo dõi, kiểm soát con em. Tôi sợ rằng rồi đây, khi đã hết được cái loạn này, chúng ta lại phải bắt đầu lo tới một cái loạn khác, mà đặc biệt chỉ là những cuộc chiến tranh trong lòng thành phố.

Tôi không có tham vọng phục hồi được uy quyền của thầy giáo như thời Không Tử, còn mang nặng thứ bậc quân, sư, phụ. Nhưng ít ra, sự kính trọng thầy, bắt buộc phải có, đối với đám học sinh còn ít tuổi. Khi viết tới giòng này lại nhớ tới chính sách của Bộ ta là Đánh Võ Rừng thì chỉ còn dành than một câu là « hết thuốc chữa rồi ».

Bây giờ đang ngồi trong tòa nhà lập pháp không hiểu ông giáo già Trần Văn Hương có buồn hay không?... Ông Lê Văn Đại Hiệu trưởng trường Minh Phụng chắc cũng cùng một lứa tuổi với Nghị sĩ Trần Văn Hương và biết đâu hai ông đã chẳng là đồng nghiệp trong một thời gian nào đó. Tôi vẫn phục vụ giáo Hương ở sự chính danh. Trong một vụ xuống đường của sinh viên, học sinh, cụ đã bắt mấy chú nhóc thích làm chính trị, nằm ngay xuống vỉa hè phết cho mấy roi vào đít. Mấy phát roi đó, đã đưa học trò về vị thế học trò, và cụ đã trở thành một ông thầy nghiêm khắc. Tôi nhớ rằng, thời ấy, sự phản đối của đám học trò rất yếu ớt, vì rằng dù sao thì nhà giáo Trần Văn Hương, đã có đầy đủ đức tính của một ông thầy. Cuộc hội thảo của nhà giáo vừa rồi tại trường Hùng Vương, không mời cụ Trần Văn Hương, tôi đã cho là một thiếu sót lớn.

Có kẻ nặng chất Sư Phạm, cho rằng ông Hiệu Trưởng Trường Minh Phụng, đánh học trò, cũng là một lầm lỗi trong việc giáo dục. Tôi không đồng ý như vậy. Nói về tuổi tác thì cụ giáo Đại có thể đứng vào hàng nội tử của lứa bé mất dạy kia, và đứng vào hàng thân sinh của tên tài xế xe Lam, đứa phụ huynh học trò đã hành hung cụ. Cái bạt tai đối với đứa học trò ngộ nghĩnh của một ông thầy giáo già, chính là đề duy trì tác phong đạo đức còn sót lại của Bộ Võ Rừng.

Tôi đã được nghe thuật lại. Câu chuyện được thuật do một ông giáo già dạy trường

Minh Phụng, mà cũng là một nhà thơ, tác giả nhiều bài đường luật khá vững. Tôi đã phải sốt sa, ngâm ngùi. Khi nâng cụ giáo Đại dậy, cái nhớ tới đầu tiên của cụ giáo già là chiếc xe gắn máy.

— Anh coi lại dùm... chiếc xe Hồng Đa... không biết có còn hay mất?...

Bốn chục năm làm nghề đi dạy học, để về già được đối xử như thế, Cơ nghiệp là chiếc xe gắn máy, giúp cho đôi chân già ngày hai buổi tới trường. Cái chính sách sách kinh tế và giáo dục khốn nạn này đã đưa đẩy con người tới quãng đường này đây. Tên hành hung bị bắt, nhưng vì là lính kín của quận Sáu, nên lên đến quận, chỉ phải khai qua loa vài ba câu, rồi lại được thả về. Nhà Nước vốn cứng chiều lính kín, vì chính lính kín đã giữ được sự bền vững cho chế độ. Khi phát giác ra việc tên tài xế xe Lam ấy là lính kín, các nhà giáo lại càng ngán ngảm. Sau khi được thả ra, tên này còn về xóm, tôi giữa sân trường huỳnh hoàng, phách lối, thánh thốt tất cả mọi người.

Công lý đã thực sự đi vắng, ít ra thì cũng đã đi ra khỏi trường Minh Phụng.

Một vụ hội thảo sáng chủ nhật tuần trước tại trường Hùng Vương, đã diễn ra sôi nổi. Tôi đã bắt gặp những khuôn mặt nhà giáo, mọi ngày hiền lành, nghiêm trang là thế, mà hôm ấy cũng phừng phừng hào khí. Đó là một chuyện lạ. Cũng nhờ vậy, mà tên lính kín lại được hỏi thăm sức khỏe, và nội vụ được chuyển qua tòa án. Tôi cứ làm cảm nghĩ rằng: nếu không có vụ hội thảo của các thầy các cô tại trường Hùng Vương thì câu chuyện sẽ lại êm xuôi như bao nhiêu chuyện khác đã xảy ra như ở Nha Trang, Vĩnh Bình, Thủ Đức và gần đây nhất là chuyện hai cô giáo của trường Võ Đất.

Tất cả những vụ xảy ra ấy, tôi xin tham chiến vào đó, để tặng một cục huy chương vàng khè cho Bộ Võ Rừng.

Nhà Nước chúng ta có những phương pháp diệt những vụ tranh đấu rất tài tình. Đó là thái độ li và tạo chia rẽ. Cuộc tranh đấu này rất hiền lành, nhưng Nhà Nước chúng ta rất kỹ tranh đấu. Bởi vậy, một buổi tối gần đây, đã thấy bộ mặt rất khó khăn của ông kỹ sư Trần Văn Trí, lên TiVi tuyên bố thắng lợi, sắc mũi, của nhà nước. Tôi rất lấy làm lạ, là một ông Hội Trường Hội Bảo Vệ Giáo Giới, lại chỉ trích xưng danh là kỹ sư, coi chức kỹ sư lớn hơn chức nhà giáo. Ông Hội trưởng, nghe đâu đã được nhà nước thông cảm. Tấn tuồng phé bình và sinh viên, lại được diễn ra với các ông giáo, có nghĩa là nhà nước đã thành công trong việc xé lẻ nội bộ. Tôi chắc rồi đây, vụ tranh đấu của Nhà giáo lại « bắt tri hà xứ lai », nghĩa là « nông a ri về ừ ».

Nếu có ai hỏi tôi, nếu được cời ba thước ka ki, thì có đi làm nghề dạy học hay không, tôi sẽ bắt chước một ông Tướng của tôi, khi trả lời một nhà báo Mèo : bạn đùa đấy chứ, không, cảm ơn!...

Tôi cảm ơn tất cả các thầy giáo, các cô giáo. Nhưng đừng bắt tôi làm nghề đó. Cầu xin ơn trên phù hộ chúng ta.

ANNAM DI SỬ

thợ chép: HỒ ÔNG

(Kỳ 9)

Nghe Thượng - Thư Bộ Móc Tú thuyết về chính sách kinh - tế khỏa thân với mục đích cao quý là để cho dân Nam Ngu... về nguồn, Ân Sĩ lấy làm khâm phục, nói:

— Ta đến đây nhằm khuyến cáo người, về chính sách kinh tế vật và vật vương và vớ vớ như... cái váy đụp. Nhưng theo người, nhờ đó mà lại gặt được những thành quả đẹp đẽ ra rít. Dân Nam Ngu sẽ về nguồn ráo trong này mai. Phục lắm! phục lắm! Ta hỏi thật, người ăn cái kỳ gì mà giỏi vậy?

— Bo, xúc xích, sữa con chim!

Ân Sĩ vỗ vào đầu nói lớn:

— Hèn nào! Ta quanh năm chỉ đớp toàn hột mít luộc nên đếch khá được.

Tông Ngọc cười:

— Ngại ăn thứ đó chỉ giỏi... đánh rằm vật, chứ cóc làm cách mạng, chính trị nổi!

Ân Sĩ gật gù:

— Đúng! Hột mít không thể đi đôi với chính trị vì chính khách có thể nói vung vít, nhưng không thể đánh rằm, dù đánh kêu hay xít!

Nói xong Ân Sĩ cặp đít linh.

Ấy là:

Một phùa Kiệm-Uớc còn xinh vỉnh

Vài phát Song-Hành ngóm tí luôn

Muốn biết Thượng Thư Bộ Móc Tú có tung thêm biện pháp mới nào nữa không, đón coi hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ CHÍN

Mang bạch phiến, Chí Thiện nằm áp Buôn lậu vàng, Quang Luyện phây phây.

Đây nói về người Phạm Chí Thiện dân biểu thuộc đơn vị Gia-Định, là một trong những nhà trí thức Hồ-Nai rất được lòng Cha. Nhờ có căn bản triết học sau ba niên mài đũa quần tây tại Gò Răng Sê-Mi-Ne-Nam Định và Sở Tuy Đi Um Gê. Nê Ran Hướng Coong, nên dân biểu Chí Thiện thờ chủ nghĩa Ba Zô Ka rất kỹ.

Ngày kia Chí Thiện thấy các bạn đồng viên thì nhau cộng du kiểm chác, bèn lấy làm sốt ruột. Liền đó xin với người Chủ Tịch Bá Lương cấp sự vụ lệnh qua Lèo, Thới Lai và Hướng Coong để nghiên cứu về... bạch phiến.

Gặp ngày xui tháng hạn Phạm chí Thiện bị kiểm nã tóm tại phi trường. Tang vật sờ sờ hết đường chối cãi, nhưng vốn giồng gái đi già mồm, Chí Thiện bèn đồ cho cái... lá đa!

Chí Thiện than thở với người chủ tịch Củ Sâm:

— Cùng là chỗ buôn lậu, cụ hãy tìm cách cứu tôi với. Khốn nạn cái thân tôi, chỉ vì trót ăn nằm với thứ gái lai Lèo bị nó he, nên thân bại danh liệt phen này...

Người chủ tịch rất thương đàn em, thứ đàn em ràng buộc bởi "tam tinh" tình đồng viên, tình... đồng nghiệp, tình cùng chung hàng ngũ đây đó con sen nhưng cảm thấy hết thuốc chữa, nên chỉ thở dài:

— Qua thương chú em lắm, nhưng biết làm sao hơn, vì quyết định tối hậu không phải ở ta. Phải chỉ chú em bị liệt dương thì ta có thừa thuốc chữa cho chú em. Ngặt một nỗi chú em bị liệt danh, qua không làm gì hơn được, vì thứ thuốc quý này chỉ triều đình mới có.

— Nhờ đàn anh chạy đùm với Thượng Thư Bộ Đi Lại...

— Không được đâu. Nếu triều đình cứu thì đã cứu rồi!

Nói đoạn thở dài và tiếp:

— Xui cho chú em kỳ này Viện ta bị tóm nhiều quá. Nếu triều đình cứu hết e, mang tiếng, nên đành phải hy sinh bớt, để chỉ cứu lấy đứa nào quan trọng hơn hết mà thôi.

Nghe người chủ tịch nói, Chí Thiện vãi nước mắt và cảm khái hát:

Thôi hết rồi người đã xa tôi

Quên hết lời thề ngày xa xưa

Xin cạn ly già từ nhau nhé

Tôi đi về năm... áp xa xôi...

Hát dứt chùi nước mắt, chiêu một ngụm trà Con Cua và quai tay nắm đầu đọc tâu đề lên môi kéo đoạn biệt ly nhớ nhung từ đây rất ảo não. Người Chủ Tịch Viện Tai Tiếng chợt nói:

— Những ngày làm "ét" cho bà Bửu Hiệp, bà có dạy qua coi bài Tây và chỉ tay. Đầu, chú em thử đưa tay cho qua xem?

Chí Thiện gặc đọc tâu vào cạnh sườn rồi xỏ bàn tay cho Chủ Tịch Củ Sâm xem. Sau một hồi quan sát những đường chỉ chẳng chặt trên bàn tay dân biểu Chí Thiện, Chủ Tịch Củ Sâm nói:

— Quả là... gia nô mặt ngõ. "Đường ở đợ" trên bàn tay chú em tự nhiên bị mờ đi, trong khi, "đường hành khất" lại hiện ra thật rõ.

Chí Thiện thở dài, nói làm nhảm:

— "Đường đầy tớ" không còn là kẻ như sự nghiệp chính trị của ta phi nì. Than ôi, cái thời tay bưng bô, miệng ngậm giấy bồi... nay còn đâu!

Sau vụ buôn bạch phiến, Chí Thiện vì không được ơn trên che chở, nên phải khăn gói đi nằm áp. Chủ Tịch Viện Tai Tiếng rất xót đàn em nhưng cóc làm gì hơn. Bèn buôn thúi ruột, buôn đến đôi ngày biếng cười đêm biếng... đi to. Lúc nào cũng ẽ a câu hát thời trang bên chai Coca đang nghe thêm thuốc Pall-Mall... để nhớ Mèo và nhớ Chí Thiện.

Việc này người đời sau có thơ chê Chí Thiện rằng:

Sự nghiệp đặt vào... cái lỗ sâu.

Ba góc vành ra phủ kín đầu.

Lá đa nạn đó quên hay nhớ?

Một phút mần mê vạn tháng sầu!

Muốn biết dân biểu Chí Thiện sẽ được Tòa phát cho mấy cuốn lịch Tam Tông Miếu đón coi hồi sau sẽ rõ.

Đây nói về tu bip Nguyễn Quang Luyện, của mang tới hai ba chức vụ nhơn, nhưng lại rách rưới về đường liêm sỉ, nên chuyên lợi dụng việc công cơ để buôn lậu. Trong rẫy tháng cuối, tu bip Quang Luyện đã công du soanh soạch để làm một chuyến tàu vét đảng kiểm tỉ tranh cử.

Kỳ qua đất Thới Lai... công vụ, lúc trở về đến phi trường Thới quốc, phi lít quốc tế thấy trời nắng bô mẹ mà Quang Luyện vẫn chịu khổ khoác vét tông côm côm, mồ hôi trán, mồ hôi nách chảy tồ, bèn nghỉ. Một phi lít chặn Quang Luyện lại khám, thấy trong áo lót mình và quần si lip chứa 15 ký vàng, liền giữ lại lập biên bản. Vốn là... dân biểu nên Quang Luyện rất láu cá chối, nhanh như chớp:

— Không phải tôi buôn lậu vàng, mà tại tôi sợ bọn khủng bố ám sát sẽ phiến đến Quốc Vương Thới Lai nên phải đất những thỏi vàng này trong người để thay áo giáp. Các anh làm cái chớ gì mà quan trọng thế, cõi Nam Ngu nước mạnh dân giàu 15 ký vàng chỉ xứng đáng là món quà nhỏ cho vợ?

Dù chối rất xứng đáng là... dân biểu, nhưng tu bip Quang Luyện vẫn bị làm khó dễ. May nhờ Sĩ Thần Nam Ngu tại Thới Quốc can thiệp, nên mới được tha về.

Tới Nam Ngu, phần lớn bạn đồng viên của tu bip Quang Luyện thấy Quang Luyện được vua yêu, lấy làm ganh tị, tổ tùm lùm, trúng phóc, chứ không bôi bôn quàng để tranh phiếu như nhiều lần trước. Tuy nhiên tu bip Quang Luyện vốn là Trưởng Khố Gia Nô, nên nh... liên ta rất mực bênh vực. Vì việc này Viện... bị hai nhóm đối lập nhau vanh ra làm hai v... nhau rất cần thận.

Trong một phiên họp dân biểu Húc Bi nhảy lên diễn đàn la lớn:

— Phải trừng trị dân biểu Quang Luyện để uy tín Viện Tai Tiếng khỏi mất lấu.

Tức thì dân biểu Mặc Bu trong khối Gia Nô trả đũa liền:

— Nhờ anh tí... Uy tín viện ta lấu từ khuya rồi. Còn đẹp để chớ gì mà giữ,

Dân biểu Húc Bi đuối lý, cãi cối:

— Nhưng còn uy tín... của tôi. Các anh buôn lậu định gieo vi trùng bần đó cho tôi sao?

— Thôi đừng láo khoét, các anh cũng bần bô mẹ chứ sạch sẽ gì. Bình thường thì ta đây đối lập nhưng đến khi sắp hàng bán chữ ký thông qua một dự luật nào, các anh vác mặt đến sớm hơn ai hết.

Thấy Húc Bi bị Mặc Bu sắp đánh bại bằng võ lười, dân biểu Chạy Bàn đứng phắt dậy tấn công lại Mặc Bu:

— Cóc biết đứa nào sạch đứa nào bần, nhưng tu bip Quang-Luyện bị bắt ở ngoại quốc làm nhục quốc thể, phải trừng trị tót xuyt!

Mặc Bu cười khẩy:

— Còn khuya mới nhục. Nếu không có vụ buôn lậu vàng, thì quốc tế làm sao biết được dân biểu xứ Nam Ngu giàu. Dân biểu có giàu thì nước mới mạnh. Sau vụ này nhất định quốc tế phải hải đém vãi đá ra quần!

Dân Biểu Tục Quần tức giận muốn... tụt quần si lip tọng vào mồm dân biểu Mặc Bu, nhưng ngại Mặc Bu to con, nên cóc dám, chỉ là lối suông:

— Các anh làm tôi nhục, từ nay tôi cóc dám vác cái mặt dân biểu xuống Ngã Ba Chú Ía, sợ nhà thờ nó cười.

(kỳ sau tiếp)

PHÚ DE GIAO CHI

Nhà Nước và Con Ong

Con Ong số 156 rời tổ Thứ Năm tuần trước, được Nhà Nước "thương riêng" hốt hết về Phú De để cho hai ông Kinh Tài đọc một mình. Bởi vậy bạn đọc giả Con Ong phần lớn bị nhỡ tàu, vô không được Con Ong, đã gọi điện thoại lại tòa soạn thăm hỏi đồng thời yêu cầu cho "đi" lại hai bài *Cà Kê Đê Ngỗng* và *Nọc Độc*.

Vậy xin bạn đọc giả nào tuần trước nhanh tay hơn Nhà Nước đã cuôm được C.O và đọc tả ra rồi, thông cảm cho các bạn ta nhé.

Giáo dục bất bím

Đã nhiều lần bạn C.O lên tiếng báo động với Bộ Võ Rừng và Nha Tư Thục về việc làm lem lem của mấy Ông Đầu Trường ở Đà Lạt, không tiêu Bộ Võ Rừng có tí nhắc nhở nào với đàn em không, mà cho đến nay, những việc làm bê bối kia vẫn cứ xảy ra đều đều, khiến giới Phụ huynh học sinh ở Đà Lạt phải thờ dài. Thứ hồi, ngay đến Ông Đầu Trường còn... thiếu giáo dục qua việc bán học bạ và thì còn giáo dục thế quái nào được lũ nhóc d.

Mới đây một Ông Đầu Trường khác quý danh Lê Ph, đã làm đơn tã oán với Bộ Võ Rừng, xin cấp số tiền hơn nửa tã, với chiểu bài cho học trò lu hí. Bạn C.O nhờ ông tí Trong lúc ngân sách quốc gia đang thiếu hụt, quân công đói bỏ mẹ, Ông này ra cái trò lợi dụng học sinh để bắt bím thì coi sao được.

Giáo dục bè phái

Theo nguồn tin của T.M.N. thì trong một phiên họp mới đây ông T.T.A. Trưởng Ban PTHĐ Thừa Thiên đã lên tiếng chỉ trích gắt gao những bê bối của Ty Tiểu Học Thừa Thiên, nặng nhất là oan bè phái. Ông A. đã nêu trường hợp ông T. nhờ mông xừ Trưởng Ty Tiểu Học chạy dùm làm giáo viên tăng cường cho trường Hội An, nên có cái ghế ắc ề, mặc dù ông này không bao giờ có mặt ở trường Hội An cả.

Những ông thâm quyền giáo dục toàn đi lo bắt bím, bè phái, hèn nào bạn học trò nó chẳng chán học đường, bỏ đi... làm chính trị!

Thay thế

Sau chuyến thị sát mặt trận vùng giới tuyến, ông Phó Râu Kẽm đã tuyên bố: *Binh sĩ chiến đấu ở Lào cần được nghỉ ngơi và thay thế bằng binh chủng khác, nếu cuộc hành quân phải tiếp tục.* Bạn C.O rất đồng ý với ông Phó Râu Kẽm về điểm này. Những binh sĩ đã chiến đấu hết mình cần phải được nghỉ ngơi và thay thế bằng những đơn vị còn sung sức. Kể cả những y sĩ đã từng lao vào những trận Hạ Lào, Kampuchea cũng nên được rút về để thay thế bằng những ông quân y sĩ ở hậu phương. Nhất là các ông y sĩ ngồi ở mấy cái Hội Đồng Y Khoa, càng cần cho ra mặt trận một thời gian. Bạn C.O tin rằng một khi đã kề cận với cái chết, các ông này sẽ thấy đời phù du có chịu được và sẽ hết muốn tham những.

Từ chức

Theo một nguồn tin từ hành lang Viện Dươ¹ dân biểu Vàng Thoi Nguyễn Quang Luyện đã quyết định xin từ chức, để tỏ ra là người biết tự trọng. Bạn C.O nhận thấy dân biểu Vàng Thoi làm vậy là phải lắm. Mặc dù làm chính trị phải lì, nhưng ở trường hợp này nếu dân biểu Vàng Thoi lì sẽ làm mang tiếng nhà nước. Thà từ chức để gỡ bí cho chúa, hóa giải phần nào những mũi dùi từ mọi phía đang chia vào, lại còn được tiếng tận trung báo... chúa. Thêm nữa nhiệm kỳ này cũng sắp chấm dứt, lương cũng chẳng còn mấy tháng nữa; trong khi chuyến tàu vét đã khá trọn vẹn rồi, thì đâu còn gì để mà ngồi lại.

Đề dặt là phải

Mới đây cả ông Ngoại Ngó Ngàn lẫn Cầu Sáu

Rolex đều đã lên tiếng xác nhận dân biểu Nguyễn Quang Luyện bị thộp ở phi-trường Bàng Cốc với số vàng lậu là 15 ký. Chính dân biểu Luyện cũng quyết định từ chức vì vụ buôn lậu vàng; Thế mà ông dân biểu Nhuệ TTK việu dưới vẫn còn đề dặt phát ngôn: *Nếu vụ ông Luyện có thật...*

Lời phát ngôn của Ông Nhuệ làm cho nhiều người bức mình. Họ thắc mắc không biết ông TTK Hạ-Viện có điếc hay mù không, mà đến giờ phút này vẫn còn nếu...

Riêng bạn C.O thì cho rằng ông dân biểu Nhuệ đề dặt là phải, vì đã có lần ông tuyên bố rất sợ Tổng Thống la. Vụ này tuy rằng đã ba năm rồ mười, nhưng Nhà Nước, đã chính thức xác nhận đầu, mà Ông Nhuệ chẳng... đề dặt.

Tội cho hiến pháp

Cũng vẫn ông dân biểu sợ Tổng Thống la, cho biết việc truat quyền hai dân biểu Bạch Phiến và Vàng Thoi khó mà đặt ra trong lúc này, vì điều 38 Hiến Pháp quy định dân biểu, nghị sĩ chỉ bị truat quyền khi phạm tội phản quốc, hoặc các trọng tội khác. Theo Ông dân biểu Sơ-Tông-La, Tối Cao pháp Viện phải giải thích rõ thế nào là trọng tội mới có thể áp dụng được HP với hai Ông Vàng Thoi và Bạch Phiến được.

Rõ thật là tội nghiệp Hiến pháp. Lúc các ông dân biểu đi lại với Nhà Nước, thông qua một dự luật lem nhem nào, Hiến Pháp được mời đi chỗ khác chơi. Tới những lúc dân biểu ăn bản học xương thì Hiến Pháp lại được vác ra để hong che chở cho dân biểu.

Riêng việc ông dân biểu Sơ-Tông-La, tức Nguyễn-Văn-Nhuệ đòi TCPV phải định rõ thế nào là trọng tội, bạn C.O khuyên ông nên đi nhờ dựa con nít nó giải thích cho. Việc gì phải phiền tới một cơ quan lớn như TCPV.

Yên chí nhơn

Mới đây một ông Th.T CSDC đến tòa soạn C.O cho biết vụ C.O chích ông trước đây là do sự ngộ nhận của người tố cáo. Chứ thật sự ông không hề buôn lậu. Ngoài ra một ông ở đơn vị 3 QT cũng đến nhờ C.O thanh minh dùm vụ lem tiền lương ở cơ quan trên.

Bạn C.O xin quý ông cứ yên chí nhơn, vì phần lớn số báo dính đến 2 vụ ngộ nhận trên đều bị nhốt vào phú de. Có cái ai vô được đâu mà ngại.

Dấu hiệu

Cả tháng nay người ta thấy các loại sửa trẻ nít bỗng dưng vắng bóng trên thị trường. Nhiều gia đình nghèo không tích trữ sẵn, đã phải nấu nước cháo pha với đường đỏ cho trẻ nít bú, khiến đa số đều mắc bệnh té re tháo tòng.

Trong lúc mọi người còn đang ngạc nhiên về tình trạng khan hiếm sửa, thì ông Tổng Ngọc loan báo quyết định cho tăng giá sửa. Thế là sửa lại tràn ngập và thò thối với... giá mới! Bạn CO nghĩ rằng sự khan hiếm vừa rồi chỉ là một dấu hiệu sẽ có quyết định tăng giá. Nhưng do đâu mà có dấu hiệu đó, thì bạn CO chịu! Muốn rõ, chỉ còn mỗi một cách là hỏi ông Tổng Ngọc.

Bà chàng Sa Đéc

Theo sự tố cáo của 1 số độc giả C.O thì tại Bệnh Viện Sa Đéc có một bà Trưởng Trại hách dịch và dữ như bà chàng lừa. Đối với nhân viên làm việc tại bệnh viện bà còn chửi như chửi con cháu trong nhà, huống nữa là thân nhân con bệnh. Trong lúc nhân viên làm việc khổ cực như con chó, thì bà lặn đt chơi. Nhiều khi các trẻ bệnh hấp hối mà y tá không đảo đầu ra thuốc, vì thuốc men nó cũng lĩnh theo bà Trưởng Trại.

C.O mong rằng ông Trưởng-Ty y-Tế Sa Đéc nên dạy bà chàng lừa này một bài học làm người, cho dân Sa Đéc được nhờ.

Teo chim

Trong lúc bạn C.O còn đang trong tình trạng

ĐA DANH cảm trọng

tang gia bối rối vì mới bị Nhà Nước vồ, thì ôn² dân biểu Phan Huy Đức "phôn" lại trách bạn C.O tại sao lại chơi ông. Rồi ông than: *Hạ Viện có còn bao nhiêu dân biểu sạch nữa đâu mà C.O lại nở bời.* Nói như ông Phan Huy Đức có nghĩa là Hạ Viện đã bần hết, chỉ còn một số rất ít (trong đó dĩ nhiên là phải có... ông Đức) sạch sẽ.

Sự thật thì bạn C.O cóc bao giờ chủ trương bôi bần ai cả. Nhất là đối với dân biểu đại diện của dân. Bôi bần dân biểu thì có khác nào bôi bần chính mình. Dù biết rằng tin lời nói dân biểu... Tây đen nó cười cho nhưng bạn CO xin tin lời ông. Nhân tiện bạn CO loan báo để ông biết, sắp đến ngày bầu cử bạn CO sẽ công bố danh sách các dân biểu bần, từ những cái bần đã rõ mười mươi, đến những cái bần chưa hề được tiết lộ. Rất mong rằng trong bản danh sách đó không có tên người sạch *Teo Chim*.

Dịch đánh thầy

Trong cuộc tiếp xúc với báo chí mới đây, kỹ sư Trần Văn Trí Chủ-Tịch UB BVGG và HĐ cho biết mấy ngày nay ông nhận được tin tại nhiều Tỉnh, 1 số giáo chức đã bị hành hung kỷ lưỡng. Tin này khiến bạn CO buồn thối ruột. Vụ ông giáo giả HT Trường Minh Phụng bị hành hung vẫn chưa đi đến đâu, thì tiếp theo nhiều ông giáo khác lại bị ăn đòn, chỉ vì không biết ngọt nhạt, mềm dẻo với học trò.

Nếu Ông Bộ Võ Rừng vườn cứ thích ngồi xem... vô rừng, cóc chịu can thiệp, bảo vệ cho các ông giáo chân yếu tay mềm; chắc là từ đây thầy giáo phải gọi học trò bằng bố để được yên thân làm bần phận giáo dục.

Xã Xệ hách xì xàng

Một số đồng bào ở Quận Cai Lậy than phiền với C.O về hành vi lem nhem của một ông Xã Trưởng. Ông này ngoài việc làm khó dễ dân chúng, còn chuyên sản xuất giấy tờ giả mạo với giá từ 15 đến 20xìn. Biết dân chúng bất mãn than phiền, ông Xã Xệ kia đã đánh phủ đầu bằng câu *Tao thách bất cứ đũa nào dám đụng đến tao đây!*

Đũa dân đen thì đã chịu thua ông Xã Xệ từ khuya rồi, nhưng còn ông Đầu Quận Cai Lậy, ông Đầu Tỉnh Mỹ Tho, các ông uy quyền đày mình không lẽ cũng chịu thua một ông Xã Xệ sao đây?

Áp lực

Theo sự tiết lộ của một tờ báo Mẻo, thì các phụ tá của Tướng Cao Văn Viên đã cho hay là ông rất phần nộ khi biết rằng vì áp lực của Mẻo, khiến phải rút các lực lượng ở Lào về một cách quá sớm. Chính viên phụ tá cũng than: *Một cách thành thật, thì tôi phải nói rằng người Hoa Kỳ đã làm chúng tôi thất vọng.*

Trước tin này bạn C.O cộng hơi... cóc tin, Từ trước đến nay có bao giờ Mẻo làm áp lực với ta đâu. Ngay việc kéo quân uýnh sang Lào Quốc Vương Anamta sùng... tự y ra lệnh, chứ không hề bị Mẻo làm áp lực.

Bằng chứng là khi ra lệnh người ta chỉ thấy có một mình Quốc Vương Anamta, chứ không hề thấy bóng TT Nixon đâu cả

Vậy bảo rằng ta rút quân vì áp lực của Mẻo là vô lý chỉ có thể thất vọng người bạn Cờ Huế đang đi đêm với Trung Cộng để âm mưu gì trên mảnh đất VN này.

Quản lý: HOANG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.